

ЮНАК

ТРАВЕНЬ 1970 МАЙ

● Ілюстратори цього числа: ст. пл. Галія Бр...
ська, пл. сен. Тит Геврик, пл. сен. Едвард Козак, Мирон Лева...
Володимир Пилишенко-Гарпун, пл. юн. Павло Чарський. ● На обкладинці:
Учасники пл. табор'в на пл. оселі "Сохіл" у Австралії (від 20 грудня 1969 до
3 січня ц. р., допис на 16-й стор.). Вгорі табір юнаків ім. Івана Франка, внизу
табір юначок "Хрещатий Яр". В останніх рядках на обидвох світлинах члени
таборови: булав, між ними (посередині в окулярах) теперішній голова КПС
у Австралії і комендант пл. оселі "Сохіл", пл. сен. Ігор Гриневич. ● У ві-
конці на обкладинці: Св. Юрій — патрон нашого Пласту. 6-ого травня — це
день, присвячений нашому Патронові.

РІК VIII
Ч. 5 (83)
ТРАВЕНЬ
1970

ЗМІСТ

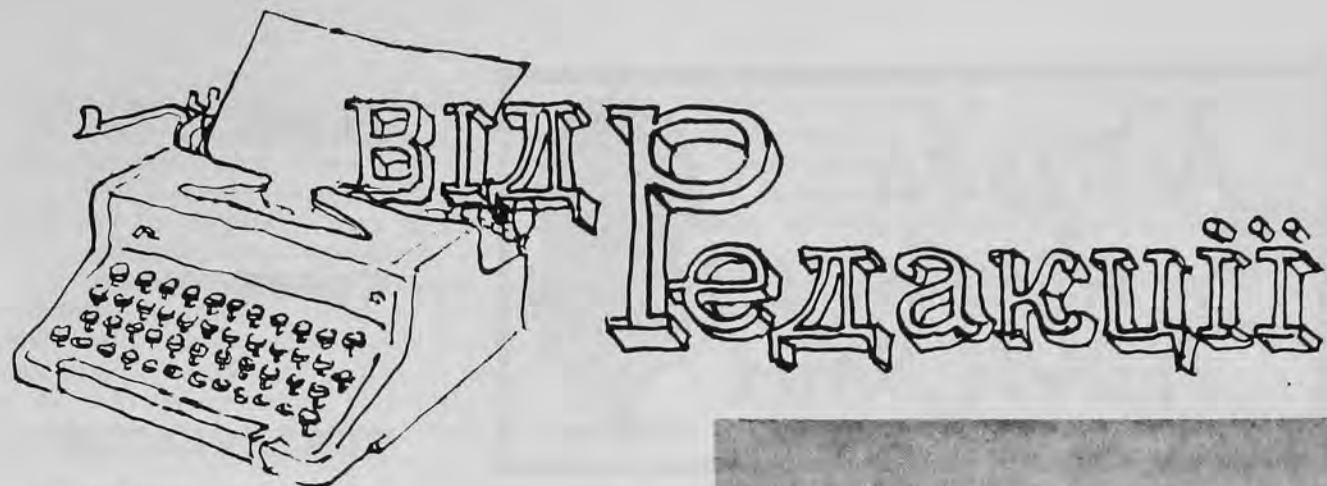
Сторінка

- 1 Від Редакції: Про наш Пласт у Австралії
- 1 Г. Подолянка: На перегляд спішить св. Юрій... (вірш)
- 2 Подруга Гребля: Наші травневі святкування
- 3 Що діється в Україні?
- 5 Друг Каліф: Коли можна бути гордим?
- 6 ОКА: Чи Ви маєте маму?
- 6 Наша пошта
- 7 Т. Г.: "Велика гра" у житті пластунки на Сибіру
- 8 А. Ярош: Після дощу, — Ішов я вночі дорогою (вірш)
- 8 Т. Г.: Вітаємо першу збірку поезій Р. Бабовала
- 9 Р. Бабовал: Ранок (вірш)
- 10 Г. Бродович: Робимо вишиваний альбом
- 11 Б. Колос: Відповідаю на питання: "Чому воно так"?
- 12 Оленка В.: Що є з нашими хлопцями?
- 12 Рисункова загадка: Чи ви спостережливі?
- 13 Л. Ю.: І "Далекі Обрії" беруть участь у змагу
- 14 Б. Дума: Мандруючи пізнаємо Канаду
- 16 Із життя нашого Пласту в Австралії
- 18 О. Дудинська: А вранці нас будить кукараба голосна...
- 19 Успіхи наших пластунів в Австралії
- 20 Х. Середяк: Як ми таборували у "позичених Карпатах"?
- 21, 23, 30 Усміхніся!
- 22 Молоде перо
- 23 О. Луцький: Зразковий юнак
- 24 Чи ви знаєте, як називаються ці квіти?
- 25 Допомогаймо нашим ближнім!
- 26 Хроніка пластового життя
- 31 Список датків на дарункові передплати
- 31 Оповідка КПС Канади про зустріч "Шляхами піонерів"
- 32 Список датків на пресфонд "Юнака".

"Юнак" — журнал пластового юнацтва. Появляється щомісяця крім липня і серпня. Видає Головна Пластова Булава. Редагує колегія. Члени редакційної колегії: пл. сен. Ольга Кузьмович, пл. сен. Тоня Горохович і пл. сен. Омелян Тарнавський. Наліпка: пл. сен. Ярослав Еліїв. Технічний редактор і адміністратор: пл. сен. Омелян Тарнавський.

Річна передплата: США і Канада (у валюті своєї країни) — 6.00 дол., Австралія — 3.50 австр. дол., Австрія — 100 шіл., Аргентина — 350 пез., Бельгія — 120 бел. фр., Велика Британія — 1.0.0, Німеччина — 10 н. м., Франція — 15 фр. Ціна одного числа: у США і Канаді — 50 центів.

Редакція застерігає собі право виправляти мову, як теж скорочувати й виправляти одержані матеріали згідно з пластовою термінологією, пластовими виховними напрямними та вимогами юнацького віку читачів.

Дорогі Подруги і Друзі!

Як Ви бачите, ми стараємося в нашому «Юнаку» завжди містити вістки та листи не лише із США і Канади, але з усіх усюдів, де лише живуть наші пластуни.

Ось, минулого року ми мали обширні листи про пластове життя в Аргентині. Недавно відзначали ми 20-річчя пластової праці у Великобританії, а оце травневе число «Юнака» присвячуємо нашим найбільше віддаленим пластунам в Австралії.

Наші австралійські пластуни пишуть нам про свої останні успішні літні пластові табори (які вони відбували тоді, коли ми тут у США і Канаді «засипані» снігом колядували і їздили на лещатах), про свої «Орликіяди», а передусім про свої намагання стояти з нами усіма в одному ряді, незалежно від віддалі та таких різних обставин життя.

Ми дуже раді, що можемо дати їм слово на сторінках «Юнака» і віримо, що кожним листом, кожною вісткою про працю наших австралійських пластунів і пластунок ми поборюємо віддаль між нами і ними та підкреслюємо одність пластової організації і пластову дружбу, що лучить нас понад час і простори.

Перечитайте, Дорогі Подруги і Друзі, уважно про те, що роблять і думають Ваші друзі-однолітки в Австралії, погляньте на світлини, на їх молоді усміхнені обличчя, подумайте над текстом грамоти, яку підписали всі учасники пластових таборів на оселі «Сокіл» — і може це допоможе Вам глибше зрозуміти цього річне наше гасло, бож наші друзі в Австралії своєю поставою і працею доказують найкраще, що «Пласт — наша гордість і мрія»!

Ваша редакторка

Св. Юрій — малюнок Едварда Козака.

НА ПЕРЕГЛЯД СПІШИТЬ СВЯТИЙ ЮРІЙ...

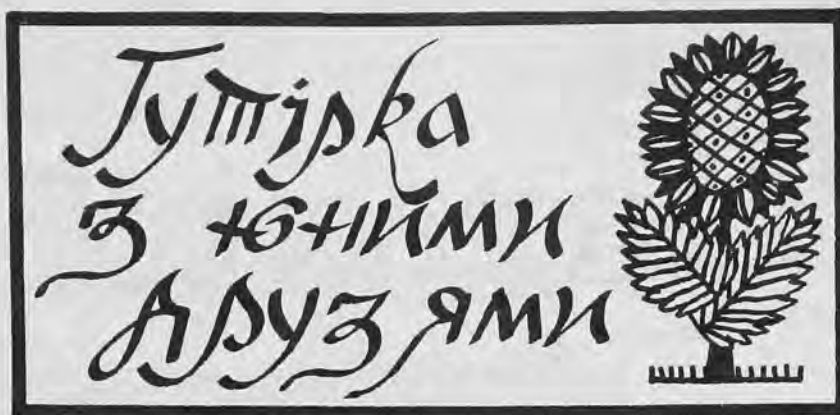
У фіялковій далі спить вечір похмурий.
Чи це Сокіл? Бобрівка? Чи Вовча Тропа?
На перегляд юнацтва спішить святий Юрій:
— Не турбуйся юначе, куди ти потрає!

— Чи це ватра горить на розлогій поляні?
Ні! Це меч вогняний в верховіттях ялиць
Креше іскри краси і любови й пошани,
Розділяючи щедро між скобів, вірлиць...

Іскра — зависть затре, на байдужість допоможе;
Обережно підемо плече об плече
Крізь життя. З нами Юрій, святий Переможець,
на баскому коні, із священним мечем.

Понад ватрою — іскрами запах живиці,
над смереками — клубляться хмар буруни.
Від'їжджає свят Юрій. Лишає на лицях
печатя щастя — рік-річно, на Святі Весни.

Г. Подолянка

Наші

травневі

святкування

“Скажіть, в кого серце гаряче,
Як zesну на весні не любить?!”

(Микола Філянський)

Дорогі Юні Подруги і Друзі!

Ви ж самі найкраще знаєте, як пластове юнацтво любить весну! Кожний радіє весною. У нашій народній творчості постало стільки веснянок, ігор, ритуалів і традицій, що прославляють весну, тепло, молоде життя. Знаємо також, скільки чудових поезій написано про весняну природу. Ось знайомий нам поет Богдан Антонович називає працю хлібороба «молебнем плуга», тобто посів збіжжя видається йому глибокою містерією, яка відбувається у природі подібно як і в душі людини під впливом молитви. Дотик до землі для нього — це поцілунок тьмянний, який наповнює його силою і красою мов квіт россою. Вітер поета «вчить свободи, туги вчить за чимсь незнаним і нестримним». І нам у Пласті добре знана ця туга, яка спонукує нас щораз вибиратися в околиці природи — на прогулянки чи до таборів, яка гонить нас із домівок до парків, за місто, навіть на час сходин

«ДЕНЬ СВ. ЮРІЯ — СВЯТО НАШИХ МРІЙ»

У травні, найкращому місяці в році, маємо стільки наших пластових традицій! До святкування «Дня св. Юрія» пошавлено готуємося до здавання пластових проб, декоруємо наші пластові домівки, гуторимо про «високі» справи на сходинах. Щоб поглибити розуміння наших пластових ідеалів, символом яких є св. Юрій, корисно познайомитися з літературними матеріалами, в яких змальовані образи людей і події, пов'язані із посвятою, лицарськістю, патріотизмом тощо, написаними великими майстрами слова.

Прочитайте при нагоді сцену із твору Леоніда Мосендза «Останній Пророк» (стор. 188). Тут описана подія лицарської поведінки вояка і патріотичного вчинку малого Єгоханана (Івана Христителя). Вояк покарав сам себе за те, що не допилював в'язня. В'язня визволив хлопчик своєю відвагою, зручністю і патріотичною спонукою допомогти своєму народові.

Прочитавши цей уривок, Ви, Друзі і Подруги, відчуєте, яким мізерним є життя і світосприй-

мання мільйонів сьогоднішньої загубленої молоді, що заплуталась в оманах наркотиків, фальшивої ідеології, у безумстві егоїстичного сприймання світу і життя. І навпаки, образ малого Івана Христителя привабить Вас своєю красою. Тоді ще один раз відчуєте вартість нашого пластового середовища, в якому плекаємо ідеали, що їх символом є св. Юрій, а які дають здорову духову поживу. Хай же святкування дня св. Юрія буде для нас радісним святом мрій, нагодою переживати молодечі пориви, буде таким особливим днем, у якому здається, що все казкою стало, що зник «світовий бруд» і що немов сам Бог з «утіхи собі в долоні плеще».

«ВОНА НЕ ЖИЛА, ЖИЛИ ТІЛЬКИ ЇЇ СИНІ»

Про наших матерів, для вшанування яких призначена друга неділя травня, також треба нам, Друзі і Подруги, погугорити на сходинах. Наші взаємини із своїми матерями, зокрема тепер — це переважлива справа. Матері живуть нашим життям, ми є їхніми турботами, радіщами і смутками. Вони, коли могли б, умирали б за своїх синів на полі бою. Коли ми могли б пізнати, як глибоко ми їх ранимо тоді, коли відчужуємося від них, покидаємо свою культуру, свій народ, ми збагатились би духово, ніколи не вражали б наших мамів своєю поведінкою. Материнський ідеалізм — це також корисні теми для наших розмов. Його пізнати і зрозуміти допоможе нам не тільки власна спостережливість та увага до наших матерів, але й відповідна література.

У нашій літературі є багато прекрасних образів ідеальних матерів. В «Останньому Пророкові» Леоніда Мосендза побачите (прочитайте тільки короткий монолог біблійної Єлисавети на стор. 15) неперевершений образ біблійної Єлисавети, матері Івана Христителя; у поемі Миколи

Гоголя «Тарас Бульба» — матір-козачку, у новелях Василя Стефаника «Сини» і «Марія» — образи матері-селянки, у вірші Василя Симоненка — «Лебеді материнства» («Юнак» ч. 5/1969), скрізь тут і в багатьох інших творах, знайдете багато прецінних думок про матір.

В одному із жіночих сучасних журналів («Промінь» ч. 5/1969) читала я, що син, закінчивши високу школу закордоном, найперше подбав, щоб спровадити до себе свою матір-селянку. На святковому вечорі, коли товариші представляли своїх гостей, він гордо заявив: «Це моя Мати. Не я її сюди привів, але вона мене. Це її заслуга, що я нині між вами». — Заповіт матері, що його син пам'ятав ціле життя, допоміг йому пройти через юнацьке безумство і життєві труднощі. Кажуть, що славний Ганді, студіюючи в Лондоні, точно притримувався заповіту матері,

зберігав усі приписи домашнього індійського виховання. Тому й він зберіг себе, став національним героєм.

Чи ж не вимовним для нас є вірш В. Симоненка «Лебеді материнства» з його афоризмами:

«Можна вибирати друзів і дружину...
Можна вибрати друга і по духу брата,
Та не можна рідну матір вибирати...
Можна все на світі вибирати, сину,
Вибрати не можна тільки Батьківщину».

Ці думки виходять далеко поза проблематику «Дня матері», вони розкривають такі актуальні тепер в Україні і зокрема на чужині проблеми вірності своєму народові як найкращої запоруки гармонійного формування юнацької індивідуальності.

Ваша подруга Гребля

Що діється в Україні?

Загальний вид Видубицького монастиря біля Києва. З комплексу будівель монастиря виділяються п'ятибаний Юріївський собор (зправа) та двоповерховий Братський будинок, де мешкали братчики-монахи.

900-РІЧЧЯ ВИДУБИЦЬКОГО МОНАСТІРЯ

Цього року в Києві будуть святкувати 900-річчя славного Видубицького монастиря, перлини української архітектури, збудованого князем Всеволодом Ярославичем у другій половині 11-го сторіччя недалеко Києва на одній із круч над Дніпром. І в ті далекі часи і тепер цей монастир приваблював усіх своєю неповторною красою, мальовничістю положення. Сучасникам же він

ще й навіває глибокі роздуми про минуле України.

Монастир був плюбленим місцем перебування багатьох володарів княжої України. Сюди вони прибували на прощу, відпочивати, працювати. Ще в 1250 році був тут на прощі король Данило. Літопис інформує, що до 1119 року писав тут літопис наступник Нестора, літописець Сильвестер.

Часто на монастир нападали різні кочовики, га нищили його. 1096-ого року пограбували його половці, 1240 р. татаро-монгольські завойовники. Але і князі, і гетьмани, і приватні люди заповідливо дбали про його відбудову. Багато причинилися до відновлення церков і монастирських приміщень митрополит Петро Могила і гетьман Богдан Хмельницький у 17 сторіччі, а сучасний вигляд цим будівлям надав стародубський полковник Михайло Миклашевський, який перебудував у роках 1696-1701 три церкви — Юріївську, Трапезну, Спаську та двоповерховий Братський будинок. Гетьман Данило Апостол збудував (1727-1733) в'їзну браму, дзвіницю, дім ігумена і огорожу монастирської території кам'яним муром. Стародавня Михайлівська церква зберегла розписи з XI ст. на південній стіні притвору. Це фрагменти із композиції «Страшного суду».

На території цього монастиря з давен-давен ховали визначних людей. Ще досі залишилися кам'яні плити на могилах. Найкращою спорудою поміж будівлями є п'ятибання Юріївська церква. Вона збудована на зразок українських дерев'яних церков і відображає добу розквіту кам'яного будівництва 17 сторіччя.

У 1945 році Видубицький монастир став частиною Ботанічного городу Академії Наук УРСР. На жаль, над цією цінною пам'яткою не було від-

повідної опіки, коли в році 1968 згоріла манастирська бібліотека, великий і цінний скарб української культури. Є й підозріння, що цінну манастирську бібліотеку навмисне спалили вороги українського народу. Останніми роками проходить реставрація будівель, яка має закінчитися цього року. Мешканці Києва радіють, що цей історичний релігійний осередок стане заповідником-музеєм, доступним для широких мас. Очевидно, що треба радіти, коли пам'ятка стала музеєм, що нею опікується наукова установа. Але призначення її не тільки музейництво, але живе джерело релігійності нашого народу, того, що було в задумах і потребах її будівничих.

Сеньйор українських композиторів, (перший зліва) Станіслав Людкевич, разом із нашими відомими львівськими композиторами, Євгеном Козаком (посередині) і Анатолем Косом-Анатольським (зправа).

90-РІЧЧЯ СТАНИСЛАВА ЛЮДКЕВИЧА

Цього року у Львові святкували 90-річчя патріарха української музики, найстаршого і одного з найталановитіших композиторів України — Станіслава Людкевича. Микола Лисенко колись оцінив перші кроки молодого композитора, підмічуючи багатство національного кольориту у його композиціях. С. Людкевич студіював музику у Львівському, а згодом у Віденському університетах. Був творцем композицій різноманітних жанрів: драматичних праць, вокально-симфонічних, кантатів, ораторій, опер, ліричних пісень, сольових концертів для піаніно, скрипки і камерної музики. С. Людкевич є автором монументального музичного твору до безсмертних слів Шевченкового «Заповіту» і Франкового «Вічного революціонера». Він був відповідальним за величавий концерт з нагоди святкування 25-річчя Франкової літературної діяльності у Львові, де вперше на сцені був виконаний «Вічний революціонер».

Чи Ви вже вирівняли передплату?

Український Драматичний Театр ім. Марії Заньковецької у Львові.

25-РІЧЧЯ ТЕАТРУ У ЛЬВОВІ

І. Завадська артистка зі Львова.

У Львові святкують цього року 25-річчя існування Львівського Драматичного Театру ім. Марії Заньковецької. У цьому театрі упродовж останніх 25 років відбулося 200 різних вистав. Їх відвідало понад 6 мільйонів любителів театру. Львів'яни люблять свій театр і дуже ним пишаються. Серед вистав була і драма О. Олеса «Вечір на полонині». У ролі Марійки виступала артистка І. Завадська.

УКРАЇНСЬКЕ БЮРО ПОДОРОЖІ
Теодосія Волошина

Astro Travel Service

2198 BLOOR ST. WEST — TORONTO 9, ONTARIO
Telephone: 766-1118 & 766-1119

- Полагоджує всі справи у зв'язку із спровадженням рідні з України та інших країн Східної Європи.
- Продає квитки на всі літунські, корабельні та автобусові лінії світу.
- Нотаріально завірює всі потрібні документи.

КОЛИ МОЖНА БУТИ ГОРДИМ?

“Пласт наша гордість і мрія...”
(Пластове гасло на 1970 рік)

Як у минулих роках, так і цього року Головна Пластова Булава проголосила рокове гасло з думкою про те, щоб воно послужило напрямом для намічення нашої праці в цьому 1970 р. Думаю, що багато з Вас, Дорогі Юначки і Юнаки, на своїх сходах уже застановлялося над значенням цього гасла і вслід за цим заплянувало свої гурткові та курінні зайняття. В загальному ідеться про те, щоб ще раз поглянути на минуле Українського Пласту, зокрема на його останнє 25-річчя, зробити підсумки великих і будуючих досягнень нашого Пласту і збагатити їх новими успіхами, що знову могли би сповнити нас гордістю. Тому не збираюся тут переглядати світлих сторінок діяльності нашої пластової організації, а зате хочу на кілька хвилин спинитися на питанні самого поняття слова — «гордість». Точніше, хочу з Вами поговорити, що уявляє собою гордість, як вона зроджується і хто може її виявляти.

Гордість, звичайно, проявляється в житті у двох суперечних собі видах. Найчастіше бачимо її як негативну і погану прикмету людської вдачі. У вашому житті Ви вже не раз зустрічалися з людиною, що виявила себе зарозумілою і неприступною, наставленою гадити на інших «згори» і тримати себе в холодній та недоступній віддалі. З такою людиною Вам не було, мабуть, легко нав'язати ближчі взаємини, бо в її ставленні до Вас Ви відчували якусь холодну і відпихаючу обоятність, неоправдану вищість, а то і явне легковаження. Коли умовини дозволили Вам ближче приглянутися такій людині, Ви, мабуть, без більшого труду переконалися, що поза тією зовнішньою маскою зарозумілості і вищости нічого вартісного і шляхетного в цієї людини не було. Вона, якщо вжити порівняння, нагадувала відомий усім надутий повітрям баллон, що гарно виглядає і граціозно витанцювує на припоні, а по найменшому необережному ударі з іншим предметом нагло тріскає і залишає по собі мізерні і безвартісні шматки тонесенької гумки. Така гордість обезцінює людину, і тому її треба вистерігатися.

Але треба Вам, Друзі і Подруги, знати, що крім цієї осоружної гордості в житті часто проявляється ще справжня і по своїй суті позитивна гордість. Вона зроджується в людях із зрілого і дійсного відчуття їхньої вартості та поваги до себе. Це об'єктивна пошана до се-

бе, що випливає з дійсних і вартісних досягнень у житті. Така гордість здорова і потрібна, бо вона будує людину, скріплює її довіря до себе і її довілля, вона являється корисним стимулом до дальших життєвих успіхів. Ужину кілька прикладів, щоб Ви краще зрозуміли вартість цієї гордості.

Чи пригадуєте, як приємно було Вам, коли Ви здобули високі оцінки в школі, перші місця у спортивних змаганнях чи в музично-вокальних виступах, або відзначення за зразкову працю у Пласті? Чи не були Ви тоді горді із себе? Це була вповні оправдана гордість, дійсна та заслужена, вона прийшла як нагорода за Вашу працю і за Ваші довгі та послідовні зусилля.

І саме це, Дорогі Друзі і Подруги, треба мати Вам на увазі, коли пригадуєтеся над цього-річним нашим пластовим гаслом — «Пласт — наша гордість і мрія...» Бути гордим з гарних досягнень Пласту в минулому — це добре, але це ще не все. Ваша гордість буде глибша і Вам ближча та цінніша, якщо вона впливатиме з Ваших власних успіхів у самовиховній праці у Пласті. Саме формальне членство у Пласті не дає Вам повного права ним гордитися. Щойно Ваша глибока пов'язаність із Пластом, правильне розуміння його виховних завдань та зусильна праця для їхнього реалізування дадуть нові безсумнівні успіхи, які і принесуть Вам справжнє почуття позитивної гордості.

Тому старайтеся сумлінно виконувати свої обов'язки, прикладно вести себе у щоденному житті та постійно шанувати високі моральні вартості та національні дороговкази, які ставить Вам наш Пласт. В цей спосіб Ви зможете успішно утотожнювати себе із Пластом і у висліді гордитися з його корисної праці для української спільноти.

Ваш друг Каліф

Закликайте Ваших друзів і приятелів
передплачувати і читати «Юнака»!

Чи Ви маєте маму?

Це було в навечір'я Дня Матері. Ми зайшли цілою групою увечері до ресторану «Веселка» (в Нью-Йорку) і зайняли останній вільний столик поблизу телефонів.

Звичні до різної публіки, яка у вечірню пору займає вулиці й льокалі нижньої частини Нью-Йорку, ми продовжали жваву пластову дискусію, не звертаючи особливої уваги на оточення.

І ось, зовсім несподівано, до нас підійшла молода, може шіснадцятьлітня дівчина, що

саме повісила слухавку публічного телефону. Гранатові, дуже знівечені «дангеріси», хлоп'ячий светер, неозначеної барви й величини, довге розпущене волосся — усе це вказувало на її приналежність до тієї групи молоді, що її загально називаємо «гіппі». Але не цей такий звичайний для нас вигляд дівчини, а тільки її обличчя звернуло нашу увагу. Її очі дивились кудись у далечінь, зовсім відірвані від дійсності, а на устах блукав немов збентежений усміх.

Вона звернулася до нас із зовсім звичайним запитанням:

— Чи Ви маєте папіроску?

Питання було звичайне, але і дивне, бо в її тремтливій руці догоряла саме папіроска.

Чи вона цього не помітила, чи просто не уважала за важливе — в який спосіб розпінче розмову, але у слід за першим друге впало ще дивніше питання, спрямоване до одного із друзів при нашому столику:

— Чи Ви маєте маму?..

А коли вона почула трохи здивоване: «Так», з її уст полився ряд дальших питань, на які сама давала відразу відповідь.

— Чи знаєте, яке це щасливе почуття, задзвонити до мами і почути по такому довгому часі її голос?

— Чи знаєте, як це гарно могли побажати їй на День Матері? Бож, мабуть, знаєте — завтра День Матері! О, яка я щаслива, що я говорила з нею...

Ми мовчки дивились на це чуже, незнане нам зовсім американське дівча, на її ніби відсутній усміх і замрячені очі та, здається, усі були цим дивним епізодом однаково зворушені.

А дівчина немов забула вже про нас, присіла, не кажучи ні одного слова, до столика групи та-

ких як вона і далі дивилась у далечінь, усміхаючись щасливо.

Ідучи додому, я уявила собі цілу таку щоденну тепер усюди, але завжди однаково сумну історію: непорозуміння з батьками, утеча з хати, «вільне» життя у групі однодумців і безцільна мандрівка по вулицях «долини» міста, у погоні за незваними переживаннями, за засобами до «високих» настроїв. І ось у цьому чужому світі, що мав дати дівчаті якесь незнане щастя, вона відчула брак цього звичайного і все однакового від віків щастя — мати маму...

ОКА

наша пошта

● Прощу прийняти від мене з нагоди надходячого Великодня найщиріші побажання Веселих і Щасливих Свят, кріпкого здоров'я, радості і успіхів у Вашій праці. "Юнака" сам читаю і даю іншим моїм знайомим читати. Сердечно Вас всіх вітаю — Христос Воскрес! Вам віддалий — Ромко Н., Загреб, Югославія. — Від Адміністрації: З приємністю передруковуємо ці великодні побажання від нашого юного читача з далекої Югославії, який одержує "Юнака" на основі дарункової передплати.

● Висилаю передплату за пластовий журнал "Юнак" на 1970. Бажаю якнайбільшого поширення цього прекрасного юнацького журналу між пластунами. — Скобі! — Роксоляна Полюхович, Чикаго, США.

● Наш юнацький гурток "Маки", із Пл. Станиці Ньюарк, США, два тижні тому улаштував власними силами продаж печива у пластовій домівці. Вислід цієї спільної праці, ми постановили призначити на дві дарункові передплати "Юнака" для наших друзів. Рішення, кому ці передплати призначити, залишаємо Вам. У долученні пересилаємо \$12.00. Остаємось з пластовим привітом — Скобі! — Пл. розв. Роксоляна Мицьо, гурткова гуртка УПЮ-ок "Маки", Ньюарк, США.

„ВЕЛИКА ГРА” У ЖИТТІ ПЛАСТУНКИ НА СИБІРУ

Уляна Любович, з часів свого юнацтва, кол. курінна 33-ого Кур. УПЮ-ок ім. Ольги Кобилянської у Львові.

(Уляна Любович і її книжка: «Розкажу вам про Казахстан»)

Усім Вам, Друзі і Подруги, напевне відома назва книжки «Розкажу вам про Казахстан» та її авторка, Уляна Любович. Про них багато пише тепер українська преса, писали вже і ми в «Юнаку». І автор книжки п. н. «Велика Гра» у передмові до цієї книжки згадує також про Улянну Любович, називаючи її та її брата справжніми пластунами, які зуміли грати цю життєву гру із тією пластовою поставою, що привертає віру в життя тим, які в неймовірно важких обставинах її утратили

В році 1940, коли тисячі вагонів везли людей з України в Сибір на заслання, Уляна Любович разом із своїм братом, самі також засланці, несли поміч німеччин, організували до праці дужчих, влаштовували харчування, постачання води, наводили лад у вагоні, не втратили духа й усміху, а тим будили іскру надії у товаришів не долі...

Любович — це псевдо авторки. Вона взяла його від своїх предків по матері, даючи цим доказ пошани до свого роду. Рід Любовичів старий, і має свою давню історію та значення серед суспільства Галичини. Напевне духовість роду віддзеркалюється і в силі духа авторки.

У книжці «Розкажу вам про Казахстан» малюнки глибокого трагізму в житті авторки, її брата, матері, батька та багатьох інших шляхетних невинних людей, які досі каралися і далі караються жорстокою державною системою, немов спеціально створеною на те, щоб людям завдавати горе.

Мистецька манера авторки — це її глибока ліричність, сполучена із спокійним тоном розповіді про глибокий трагізм. Тут нема ані натяку на державу чи людей, які створили ці жахливі обставини. У цьому саме і є та мистецька цінність книжки, яка вражає читача куди дужче, ніж гострі слова, вигуки і погрози.

Тема нарисів — це повільна смерть матері авторки серед неймовірно невідрадних побутових обставин; це життя священика, який крадькома допомагає людям, виконуючи релігійні практики; це благородність дівчини Марії, яка з ідейних спонук зв'язує своє життя із хлопцем, знівеченим фізично, але прекрасним своєю душею; задля нього вона лишається в Сибіру і після амнесії. Пише авторка про свою пластову зарадність з пануванням над волами, якими вона орала цілину, пише про багато інших засланців, які у незвичайно складних життєвих обставинах здобуваються на справжній героїзм у взаєминах з людьми, із життєвими трудами.

Книжка п. н. «Розкажу вам про Казахстан» — це не тільки документальний твір про наслідки розправи большевизму з населенням України, але й твір про неймовірно трагічні події в житті людей, які вони поборюють з подивугідною витривалістю. Це мабуть перший документальний твір у нашій літературі, що мистецькою формою передає страждання людей із такою глибиною і щирістю вислову.

Якщо Ви ще досі не маєте цієї насправді цікавої і вартісної книжки нашої пластової подружки, то обов'язково купіть собі її і з увагою та користю для себе прочитайте.

Із признанням слід підкреслити, що цю вартісну та дуже цікаву книжку, гарно по-мистецькому оформлену мистцем Мирославом Григорієвим із Вашингтону (40 ілюстрацій у тексті), видало В-во «Новий Шлях», Вінніпег-Торонто в Канаді.

Т. Г.

Малює перо

В "Юнаку" за квітень ц. р. (на 20-тій сторінці) подали ми обширну вістку про третій (успішний конкурс на дописи до "Юнака" нашого пластового юнацтва з Нью-Йорку. Серед нагородженої групи старшого юнацтва на перше місце вибився пл. розв. Андрій Ярош (16 років) із 3-го куреня УПЮ-ів ім. І. Мазепи в Нью-Йорку, що — захований під трьома різними псевдонімами — здобув аж три нагороди, а саме першу і другу у групі віршів та другу у групі літературної прози. З цього приводу передаємо нашим читачам на "перший вогонь" його твори, а саме вірш п. н. "Ішов я в ночі", що здобув перше місце, і спробу літературної прози п. н. "Після дощу", що здобула друге місце. — Редакція.

Пл. розв. Андрій Ярош
Нью-Йорк, США.

ПІСЛЯ ДОЩУ

Лився дощ з неба, немов Дніпро через пороги. А тепер — затихло. Цілий світ замирився: хмари перестали воювати поміж собою; замовкли стогони високих, прастарих, листястих дерев.

Ходив я по лісі з моїм, може, найкращим товариством: сам із собою. Довкруги знову прокидалися пташки і починали щебетати свої радісні псалми.

Ходив я і роздумував над усякими теоріями, гіпотезами, філософіями; роздумував над собою, над світом. Думав про сварки... війни... партії... Думав про мир — що прийде колись.

А — ось, защебетала ластівка, і я підняв голову, щоб поглянути на цю справді живу пташку. Побачив її і також побачив той спокій, той мир, який настав у лісі. Побачив, і подумав: Чи, може, нам людям теж потрібно пережити велику бурю? Бурю, щоб нас так заспокоїла — як вона заспокоює ліс.

Щоб нас залишила так, як залишає природу — після дощу.

Пл. розв. Андрій Ярош

Ішов я
вночі
дорогою...

чорною.

І,

з цієї чорноти
з'явилася Твоя біла ручка.

Чи це з любови...?

Чи зі страху...?

Чи —

Ти хотіла, щоб

хтось

поговорив,

успокоїв...?

Цей світ широкий...

а в ньому

багато людей

шукать те, що

Ти

несміло

шукала

білою ручкою

в

чорноті.

Пл. розв. Андрій Ярош
Нью-Йорк, США

ВІТАЄМО ПЕРШУ ЗБІРКУ ПОЕЗІЙ РОМАНА БАБОВАЛА

Роман Бабовал: «Навіщо про те згадую?»
Лювен, 1969 р.

Поезії Романа Бабовала відомі читачам «Юнака». Вони часто появлялися на сторінках нашого журналу. Оце ж поет зібрав свої роздуми й емоції у збірку, і як кожна мистецька індивідуальність, прагне поділитись ними із читачами.

Роман Бабовал народився у Льєжі, Бельгія, 2 вересня 1950 р. Знання української мови виніс з дому. Української грамоти вчився у суботній рідній школі, а згодом здобув середню освіту в Українській Папській Малій Семінарії в Римі, де українська мова є навчальною мовою. Тепер він є студентом медицини у Лювенському Університеті в Бельгії.

Нам подобалася несміливість і скромність поета, з якою він висловлюється про свою збірку, називаючи її «Прологом», а свої вірші незрілими. Пробивається це і в листі до редакцій, в якому поет просить про рецензію. Це свідчить про те, що він на доброму шляху до святині поетів.

Читати поезії з цієї збірки — це велика радість з кількох оглядів. З'явився новий поет, який у двох роках блукання знайшов «країну поетів», а тепер терпеливо стоїть перед брамою до неї, жде «докіль не відчинять воріт» і йому до цієї

країни. Поетові «частинки себе і оточення» багаті, цікаві, тонкі, його поетична уява охоплює широку тематику, вона органічно пов'язана з українським первнем. Поетова здібність проникати у найскладніші порухи душі, вміння називати найтонші емоції і відтіні думок дали нашій поезії багато нових словосполучень, нових слів, образів, тропів, свіжих, винахідливих метафор. А все це зраджує поетичний талант. Радше він настимбільше, що народився він і виріс в еміграційних умовах.

У збірці чотири «згустки»-частини підібрані за принципом жанру: «Мовчання каменя», «Пристишене, загублене, забуте», «Білі ознаки» і «Година без часу». Згадані частини різняться своєю поетикою і своїм віком. Коли «Мовчання каменя» — це традиційна поетична і строфіка і метрика, і тематика, то поезії з останньої частини під кожним оглядом наскрізь модерні, позбавлені «трубадурського рабства».

РОМАН БАБОВАЛ
автор збірки віршів п. н.
"Навіщо про те згадую".

Усіх Вас, Юні Друзі і Подруги, відсилаємо до цієї гарної збірки. Знайдете в ній чудові образи і думки. Ось кілька з них: «Далекий виднокруг зшивав червоними нитками день до ночі... «Земля ковтала наніч свіжість. Піла днину»... Павутини «бабиного літа» «були легкі, мов втеча мрій»... Громи поет називає «землетрусами неба», а з них «вирастають на вітрі «нервові віти жовтих блискавиць»... Хмарний день є через те, що «сонце не прийшло», бо «воно лиш пробігло, квапливо натягнувши на жовті плечі чорний дощовик, пошитий з грубої коноплі хмари»... Захід сонця для поета — це смерть, бо воно (сонце) «необачно за день опуклий бік на стовбурі надламанім пробило... Лишився болю слід...»

У поемі «Очі дивні, голубі» змалював Бабовал трагедію злочинця, який вмираючи побачив на іконі очі. Він їх пізнав, бо молився до них у тому благословенному часі, коли відчував «солодкість казки». Сліди крові на обличчі Богоматері, як він зрозумів, були через його злочини. Коли помер злочинець, то на його померлому обличчі «блистали дві кришталеві грудки сліз».

У поезії «Кольорово» так вірно і гарно підмітив поет ситуації і почування закоханих: дівчина, мабуть, навмисне мовчала, хлопцеві це нагадувало конвалії, які на те тільки виростали, «щоб пахнути чеканням і сміхом». Від того закоханим «кольорово було як ніколи і біло».

У першій частині «Мовчання каменя» є кілька поезій з українською тематикою. Поет розумів «гіркий полин нарікань батьків» в тузі за минулим життям в Україні. Але, чи батьки розуміють поета, який кричить «заманений в тенети долі: — Тяжче ще... без спогадів стрічать життя!»

Всіх віршів у збірці 77, і кожний дає змогу пізнати «частинку поета», частинку його особливості, глибокої і багатосторонньої індивідуальності.

Т. Г.

Книжку (ціна 1.00 дол.) можна замовити у автора. Подаємо його адресу:

**Roman Babowal, Half Maartstraat, 15
3000 Leuven, Belgium**

Р А Н О К

*Паперовий обрій
був,*

*як на занеханому малюнку.
І повагом повзли, мов анемони,
ситі тіні.*

*Годинник перестав від віків
здавалось рахувати сузір'я, а
вода співала дивну пісню,
однотонну, невеселу,
терпеливо падаючи з дахівок у канаву.
Замурзане — небо, вітер —
балакучий і тиша — одноока.*

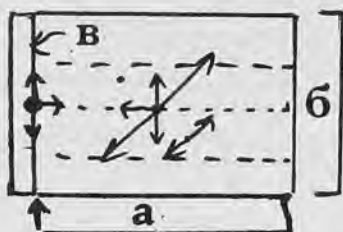
*Так довго стигли
краски попелястих півнів
в ногах многоруких, здавалось, акацій,
доки не почувся твій крок по
асфальті,
ранку.*

*Роман Бабовал
Лювен, Бельгія*

Будьте ПЕРЕДплатником, а не ПІСЛЯплатником!
Заплатіть ПЕРЕДплату за „Юнака“ за 1970 р. — 6 дол.!

РОБИМО ВИШИВАНИЙ АЛЬБОМ

Усі ми вже готуємося до вакаційних місяців та до всіх гарних переживань, що нас тоді чекають. Табори, мандрівки, прогулянки до Європи, вакації в горах — це час, коли звичайно найбільше уживаємо наш фотографічний апарат, — бо хочемо чейже зафіксувати хоча на знімках частину того, що бачимо та переживаємо.

Але навіть найкращі знімки мають лише тоді вартість, коли вони зібрані в альбомі, упорядковані, із поясненнями та приступні до перегляду для всіх наших близьких чи для нас самих.

Тому час нам тепер подумати про підготовку альбому, який чекав би вже на всі наші цікаві знімки з чергового літа.

Ось подаємо Вам, Дорогі Подруги, вказівки, як такий альбом приготувати у швидкий та легкий спосіб, для себе чи як подарунок для когось близького.

Найкраще надаються до цього альбоми величини 14 на 11 інчів. Обкладинки його повинні бути вільні, прикріплені до карток з однієї сторони шнурочком. Із тією метою можна купити дешеві альбоми і вкласти в них додаткові картки, замість купувати грубі та дорогі.

Обкладинки альбому найкраще обкласти канвою, кольору білого, кремового або сірого, бо на цьому матеріалі добре вишивати. Взір до вишивання вибрати геометричний, пропорційний до розміру альбому. До цього надаються майже всі способи вишивання, а саме: хрестики, низинка, яворівка, перетикання і настилювання.

Канву треба обтяти за розміром «а» і «б» (дивись рисунок). Добре, як одна сторона канви вже викінчена. Канву залишити по боках щонайменше на інч більше ніж розміри «а» і «б».

Найважливіша справа — це добре вимірити та розподілити взір. Наприклад, розложення взору як на рисунку «Б» забере багато часу, а на рисунку «А» — менше.

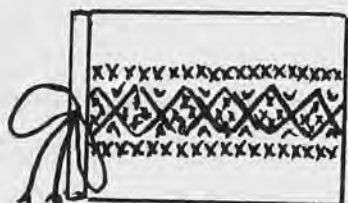
Почати вишивати «із середини», залежно від взору. Взір до альбому «А» почати й вишивати в напрямі стрілок з лівої сторони, а «Б» і «В» — із середини. У такий спосіб навіть як взір точно не вийде до кінця з обидвох сторін, то щонайменше буде симетричний.

Коли скінчите вишивати, тоді візьміть горішню обкладинку та одну чорну чи білу сторінку з альбому. Назначіть середину й четвертину олівцем і прикріпіть канву на обкладинку шпильками на трьох лініях і по лівій стороні «в». Пришивайте сторону «в» канви до обкладинки дрібними стібами.

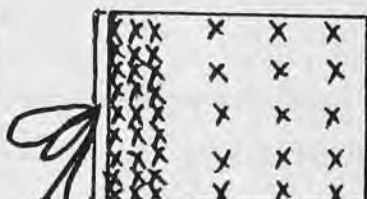
Далі, виміривши точно віддаль від середини до обидвох боків і правої сторони, прикріпіть густо шпильками по нитці канви рівно з усіх трьох сторін. Підкреслюю — густо, щоб канва не розсувалася, як будете приліпляти її із-заду. Витягніть шпильки, які прикріплюють канву на площині та оберніть. Обережно закладіть канву. Кутки можна просто відрізати зі споду, щоб не творилися горбочки та нерівності. Приліпіть канву до обкладинки міцною «шкоцькою тасьмою», найкраще такою, яку вживають до бандажів. На це клеєм наліпіть чорну чи білу сторінку — і нічого не буде видно.

Коли вона добре висохне, укладіть альбом і замість шnurка, сплетіть косичку із двох червоних і одного чорного мотузка ниток. Побачите, що альбом буде справді гарний та оригінальний.

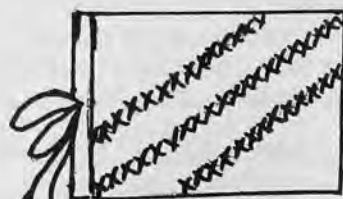
Подала ст. пл. Галя Бродович
Монтреаль, Канада

А

Б

В

ЧОМУ ВОНО ТАК?

Ст. пл. Богдан Колес
Торонто, Канада.

ВІДПОВІДАЮ НА ПИТАННЯ

Забгато людей, навіть у пластових одностроях, думають, що єдиною метою Пласту є виконувати функції товариського, розвагового клубу, який часто називаємо по-англійському «соушел клуб». Мовляв, пластуни приходять на пластові сходи, щоб упорядник їх «забавляв», а пізніше крутяться у домівці, шукаючи за дівчатами, а дівчата тимчасом шукають хлопців і тим подібне. Таке поняття пластування не вірне. Пласт має вище завдання. Пласт хоче виплекати з нас корисних громадян-українців, які можуть собі дати раду завжди і всюди та мають навчитись у Пласті провадити інших; ми у Пласті не маємо «перекидатися словами», а братися до діла. Не забуваймо, що пластування є стилем щоденного життя, а не чимось, що робимо раз на тиждень упродовж півтори години... на пластових сходинах.

У своїй статті п. н. «Чому воно так?» (дивись «Юнак» ч. 2 із ц. р. на 17-ій стор.) пише подруга Уляна Ільницька з Нью-Йорку, — «...у кожному майже випадку гурток складається із членів, які не мають однакових зацікавлень і не є на тому самому інтелектуальному поземі...» Так, це правда! І ми тим саме багаті, а не бідні! Це потенціал для різних ініціатив, зайнять і гурток (лише, щоб ми не розминулись із нашою метою у Пласті!), — це нагода допомагати одні одним.

Коли старші юнаки вже думають, що вони є дозрілими громадянами, то єдиним способом це довести — це брати участь у пластовому житті як виховники чи інші відповідальні працівники. В більшості випадків першими, що це доказують

ділом, є старші юнаки і юначки, що є братчиками чи сестричками у новацтві. Вони відчують, що вони повинні віддати Пластові те, що від нього самі одержали.

Не кожна людина надається на виховника і не кожен хлопець надається бути пластуном. Це не означає, що через те такий хлопець є гіршим. Так, як не кожному подобається збирання поштових марок або модерної музики, так само не кожного цікавить Пласт і пластування. Коли ж комусь Пласт, або ж якась інша організація, не подобається, то він повинен з неї виступити. Із невдоволеного члена ніхто не користується. Та й пощо діставати перестороги за неприсутність на пластових заняттях?..

Наші зацікавлення повинні нас захопити записатися ще до інших клубів чи організацій. Але в якому клубі астрономів ми не граємо кошиківки. Коли хочемо грати кошиківку, то записуємося до дружини кошиківки. Так само, коли хтось хоче займатися літературою чи психологією, він повинен записатися до відповідного товариства чи клубу, а не перемінити Пласт на такий літературний чи психологічний клуб. Коли ж ми є вже в організації, то яка вона не було б, нас обов'язує бути в ній діяльними та присутними на організаційних заняттях. Яка буде з того користь, що ми будемо лише приходити раз на місяць на сходи і платити членські внески?

Я погоджуюся з подругою Уляною, що старшини пластові і пластові сеньйори за багато нам молодим наказують. Але в тому є і наша вина. Ми, старші юнаки і старші пластуни, є, на жаль, заражені смертельною хворобою нашого покоління — апатією, і дозволяємо нашим пластовим старшим провідникам підозрівати, що ми не маємо ніяких конкретних думок — що нам у Пласті робити. Тому ж вони бояться «допустити нас до голосу» та ніби то нас не чують. Нам треба показати працю свою умілість і зацікавлення Пластом — працю над самими собою і нашою працю як виховників.

Уважаю, що в юнацтві потрібно нормальні гурткові чи курінні сходи не зменшувати, але навпаки — збільшувати, бо вони дають нам мож-

ливість пізнавати краще наших друзів і Пласт. Але нам бракує зокрема мандрівок і прогулянок в лісі, у полі і в гори. — нам потрібно якнайбільше і якнайчастіше бути серед природи, бож «ми діти матері природи». Тут ми найшвидше пізнаємо, що таке Пласт і яким має бути пластун. В місті це важко побачити. Саме серед природи найкраще виявляється, як ми розуміємо і виконуємо наш пластовий закон. Але яка іронія, що ми, хоч легко можемо виїхати поза місто і маємо куди поїхати, то ми не хочемо покидати задушливого міста. У цьому саме і суть проблеми.

Я вважаю, що ми у Пласті мусимо далі існувати і діяти за тими законами, які уклав його засновник, Дрот. Пластова ідея не може мінятися, бо тоді вона не буде пластовою, а чимось іншим. А зрештою нашому пластовому закону нічого не бракує. Він правильний. Тільки його треба не лише знати, але й виконувати!... До «Життя в Пласті» нашого Дрота ми самі можемо додавати тільки деталі.

За такими пластовими засадами я, як виховник, тепер працюю і буду працювати аж доти, доки я сам не переконаюся, що «Життя в Пласті» і наш пластовий закон, може, є лих і себе у житті не виправдують. Дотепер ані Пласт, ані «Життя в Пласті» Дрота, ані наш пластовий закон мене ще ні не обманули, ні не завели. Я оптиміст і я вірю в наш Пласт. А Пласт — це життя...

Ст. пл. Богдан Колос
Торонто, Канада

ЧОМУ ВОНО ТАК?

ЩО Є З НАШИМИ ХЛОПЦЯМИ?

У нас, у редакційній течці, лежить лист пластунки-юначки, писаний до «Подруги Дяди», який вже не дійшов до неї, поки вона ще вела цю рубрику. Містимо тепер його у нашій рубриці п. н. «Чому це так» у переконанні, що хтось із читачів, зокрема хлопців, відповість нашій подрузі на її питання. — Редакція.

Я не знаю, що є з нашими хлопцями. Коли тут дівчата приходять на вечірку, то звичайно вони цілий вечір «підпирають стіни», хіба, що якийсь хлопець «змилюється» і раз затанцює. (Виймок становлять кілька «популярних» дівчат).

На жаль, я належу до цих «непопулярних», і мені вже нудно на всіх вечірках стояти і говорити з моїми товаришками. Коли йду на американську вечірку чи на приватне прийняття, то бавлюся цілий вечір. Тож я вже перестаю ходити на наші пластові вечірки — але це, розуміється, викликає негодування і критику. А що ж мені робити? Чи це моя вина — чи наших хлопців?

Скажіть, чому це так, що наші хлопці такі інакші від американських? Чому вони такі зарозумілі і так даються просити? Я не можу зрозуміти цього. Може мені хтось це вяснить?

Пл. розв. Оленка В.

ЧИ ВИ СПОСТЕРЕЖЛИВІ?

Віднайдіть різниці між одним і другим образком!

Друзі і Подруги! Придивіться добре цим двом образкам і знайдіть на них 15 різниць! Шукайте терпеливо, поки їх не знайдете! Бажаємо успіху!

Розгадка цієї цікавої рисункової загадки під назвою «Чи ви спостережливі?» надрукована в цьому числі на сторінці 30-ій.

І „ДАЛЕКІ ОБРІЇ” БЕРУТЬ УЧАСТЬ У ЗМАГУ.

Подумаєте: нічого ж тут надзвичайного, усі ж бо курені і самостійні гуртки УПЮ повинні брати участь у щорічному міжкrajовому, пластовому змагу. Але тут одна велика різниця: «Далекі обрії — це гурток юначок-самітниць у США. В ньому є 14 юначок, що хоч влітку їздять на пластові табори, зустрічі і кадри, у часі ж року шкільного живуть у місцевостях, де немає Пласту.

Та не думайте, що це означає, що вони не пластують упродовж року. Щоправда, їхні пластові зайняття виглядають інакше, як ваші, але їхня провідниця, пл. сен. Лариса Зелік з Нью-Йорку, старається, щоб вони не забували, що вони пластунки. І так вона висилає їм щойкий час різні завдання — або вони готуються і листовно здають відповідні іспити вмілостей, або пишуть статті на подані теми, або відповідають на спеціально опрацьований тематично запитник чи тому подібне.

Вони щодва місяці точно звітують за прочитані числа «Юнака», платять членські внески, приготівляють свою хроніку; запроектували відзнаки гуртка (поміщуємо вибраний проєкт відзнаки їхнього гуртка пл. юн. Оленки Ганушевської), а тепер увімкнулися у юнацький змаг.

А ви ж знаєте, що перший квартал змагу проходить під гаслом «Братерства круг цупкий створім» із завданням листування із пластунками поза країною свого поселення, а також влаштування спільних зустрічей з пл. частинами у своїй країні. Перше завдання — листування — зовсім проста справа для самітниць. Вони понаписували листи та листівки на всі приступні їм адреси пластунок поза США (попали туди деякі передплатниці «Юнака», які не є пластунками, але це не шкодить) і ось уже надходять до них відповіді.

До Софійки Коропей прийшов лист із Бразилії. Пише до неї батько, бо донька, до якої Софійка написала листа, в цей час була далеко на вакаціях. Ось уривки цього листа:

«Дороженька Софійко! — Сердечно дякую тобі за поштівку! Мушу щиренько гратулювати Тобі за дуже гарний почерк письма, а головню за те, що Ти дійсно добре пишеш по-українському! Тричі слава Тобі, а зокрема Твоїм Батькам, за те, що так чудово пишеш рідною мовою... Незадовго пошта вручить Тобі маленьку несподіванку з далекого багатомільйонного міста Сан Павлю. Як бачиш із коверту, то я є теж бразилійським шефом-скавтом (у Бразилії нашого Пласту покищо нема). Виховую «вовченят» («Льобіньюс»), тобто хлопців від 7 до 11 років... Кінчаючи прохаю про швидку відповідь, бо Маруся, повернувшись із вакацій, буде дуже зацікавлена листуватися з Тобою...»

А ось, що пишуть до Софійки з Лондону в Англії:

«Дорога Софійко! — Мені було дуже приємно одержати Твою картку... Чи знаєш, що я також називаюся Софія?.. Чи їдеш цього літа до табору на твій перший юнацький табір? Надіюся, що Тобі сподобається юнацьке життя і бажаю Тобі успіхів і всього найкращого. У порівнянні із Тобою я вже відбула десять літніх таборів, і радо згадую кожний. Три роки тому ми купили свою власну оселю «Верховина» на Валійському терені, а до того часу ми таборували по цілій Англії. Прошу Тебе: напиши мені, які у вас табори, як довго тривають, що ви робите і так далі... Напиши також, що Тебе цікавить. Я дуже люблю музику — клясичну і «фолк» і «арт»; різні спорти — теніс, джудо, мандрівництво, відбиванку. Люблю читати, а може найбільше люблю зустрічатись і говорити з різними людьми, які мені є знайомі чи незнайомі. Тому дуже радо читала я твою картку...»

А ось, що пише Оленка Ганушевська:

«Ала, Соня, Уляна (усі юначки-самітниці) зійшлися разом під церквою в одну січневу суботу. Ми вирішили зібрати ще пару молодших дітей (усього разом було 15 присутніх осіб) і зробили товариську зустріч. Наша тема була «Святочні різдвяні звичаї»... Ми пояснювали дітям значення різних різдвяних звичаїв. Не тільки дітям, але і нам було дуже цікаво. Ми читали дітям дописи з «Юнака» на цю тему...»

І хіба ж не цікаво листуватися? Пластунки — це ж одна родина, тому повинні бути знайомі.

Другим завданням змагу, призначеним на перший квартал, самітниці зажурилися. Як же їм улаштувати зустрічі, коли вони так віддалені від пластунів! Тут мусіла упорядниця щось трішки їм змінити. Отже — запропонувала, щоб вони влаштовували зустрічі із своїми однолітками-неукраїнками і там поінформували їх про Україну. Подаємо, як виконала це завдання пл. прих. Маруся Павлишин. Вона пише:

МАНДРУЮЧИ ПІЗНАЄМО КАНАДУ

Уже чотири роки Пласт у Канаді користується допомогою федерального уряду Канади на покриття коштів переїздів пластування з різних кінців країни до відповідно підготованих юнацьких вишкільних таборів. Завдяки такій допомозі наш Пласт у Канаді зміг відбутися в 1966 році велику зустріч у Скелястих Горах, де було 404 учасники, в 1967-ому році Міжкрайову Пластову Зустріч на "Батурині" біля Монреалю (понад 400 учасників з Канади), вимінні табори (тобто пластування із Заходу Канади таборувало на Сході і навпаки) в 1968 році (в яких разом було 395 таборовиків і таборовичок), та мандрівний табір "Надморські Пригоди" старшого юнацтва з цілої Канади по чотирьох приморських провінціях Східної Канади в 1969 році (38 учасників). Цього року КПС у Канаді запланувала зустріч і таборування з нагоди 100-ліття Манітоби в околиці Вінніпегу та в національних парках цієї провінції, щоб зустрінутися з українським населенням Манітоби та пізнати її природу.

В архіві КПС Канади зберігається багато цікавих матеріалів юнацтва із згаданих мандрівок. Зокрема цікаві і нові враження мали юначки з мандрівок табору

Пл. розв. Богданна Дума
хронікарка табору

"Приморські пригоди" (27. 7. — 9. 8. 1969 р.). Юначки та юнаки один тиждень таборування провели на мандрівках серед дикої природи "Кейп Бретон", а другий тиждень — це був спільний табір-мандрівка автобусом по містах та інших цікавих місцях цих провінцій. Ось дещо із хроніки юначок — учасниць цього табору:

● 28 липня. — День веселій. О год. 9.20 ми на двірці в Торонті. Прощаємося з батьками. Починаємо свої "Надморські пригоди".

О год. 7.45 потяг став на двірці в Сіднею, у провінції — Нова Шотландія. Ми висіли. Це була перша нагода по 2-ох днях розпростувати ноги, побігати. Нас привітали репрезентанти уряду і представники української місцевої громади та церкви.

● 31 липня. — Красний день. Ми попросилися і подякували українцям Сіднею за гостинність. Автобус повіз нас на місце нашої 6-денної мандрівки. По дорозі нас вітали чудові краєвиди, синій тихий Атлантийський океан, гори, ліси і наша вузька доріжка, яка пнула серпентиною під гору "Олд Смоки". Біля лісничівки ми попрощали хлопців на 6 днів. Знайшли ми свою доріжку за азимутом, вона нас повела... Оксана Суховерська з Едмонтону у наказі пригадала нам, що починаємо змагання з природою, хай кожна з нас старається вийти переможцем.

● 1 серпня. — Це був очайдушний день. Ми йшли зимною неглибокою річкою, скачучи по камінчиках. Нас покусали чорні мушки, ми виглядали наче б були хворі на кір. Не бракувало пригод. "Вінніпег" загубив вечір. Шпи-

«6 січня ц. р. мої батьки, сестри і я провели зустріч з американськими «Кемп Фаєр Герлс»... Вони просили, щоб ми, єдина українська родина у цьому місті, зорганізували для них український Святий Вечір, в якому вони, їхні мами та їх учительки взяли б участь. Моя мама приготувала Свят-вечірні страви, я навчила одну дівчину грати на піанно коляду «Бог Предвічний», а трьох інших дівчаток я навчила танцювати українську коломийку. Це я зробила на окрему вимогу членок Т-ва «Кемп Фаєр Герлс». Вони танцювали під акомпаніємент моєї мами... Були повбирані в українські одяги, пошиті моєю мамою і мною. Моя сестра навчила одну дівчинку грати на гітарі та співати пісню «У горах Карпатах». Усі присутні були дуже зацікавлені та просили повторити програму в березні на «Кемп Фаєр Бенкет»-і, який призначений для всіх членів цієї організації та їхніх родин, виховників і запрошених гостей. По цій 4-годинній програмі та вечері, що відбулася в нашому домі, міський фотограф сфотографував нашу групу...»

Чи думаєте, Дорогі Читачі, що наші юначки-самітниці багато скористають зі своєї участі в цьогорічному змагу? А тепер дозвольте запитати Вас, чи Ви користуєтеся з нього?

Л. Ю.

талики працює сьогодні безупинно. Подруга Ляля Лучків з Торонта не має хвилячки спочинку. Спимо у шпильковому лісі. Ніч темна, чорна... Не знаємо, чи спати, укладаючись ногами вище голови, чи головою вище ніг!?

● 2 серпня. — День неповторний і... влячний. Поснідавши "гумовою" солониною, драпалися ми своєю трасою вгору. Скали порослі мохом, але вони не трималися ґрунту, один неуважний крок і могло трапитися нещастя. Гора була стрімка, і ми вирішили подавати наплечники штафетою. Вгорі знайшли знову свою гірську річку. Ми залишили скали та йшли річкою. Найзагартованіша між нами була подруга Маруся Литвин з Аргентини. "Козенята" крикнули "слава!", знайшовши місце на розтаборення, а "Верходрапи" застогнали "Де гори Карпати..."

● 3 серпня. — День "цивілізований". Перший раз після 5-ьох днів ми зустрічали людей. Вони не хотіли повірити, що ми мандрували п'ять днів і спали в лісі. У "Мері Ен Фоллс", у місці нашого нічлігу, ми стрінули родину. Роксоляна Ільницька і Даня Дума пішли до неї по підписи до книги. Ми познайомилися, і цілий табір гостився смачною вечерею. По вечері ми навчилися дві стрічки пісні "В Назареті" і справді почувалися по-недільному.

● 4 серпня. — День був привітний. Ми залишили водоспад. Краєвиди, наче мальовані картини, радували око. Гори, долини, кольорові дімки, при березі рибальські човники, інші плавали по морю, мавши вітром напнуті вітрила. Ми глибоко вдихали свіже повітря. Цієї ночі ми таборували біля малесенького надморського села "Вайт Пойнт" над Атлантикою.

● 7 серпня. — Ми відвідали місто Піктон. Люди там нічого не знали про українців. Роксоляна Ільницька розповіла репортерів про наш Пласт, і це було потім поміщене у місцевій газеті на другій сторінці.

Оглянули фабрику консервів раків. Згодом поромом переїхали з Нової Скошії до провінції Принс Едвард Айленд. Ночуємо на цьому острові на гарній поляні. При вечері ми переконалися, що пластуни кращі кухарі ніж пластунки. У них вечеря була на час.

● 8 серпня. — День був д-о-о-овгий! Ми загубилися. Оселя, біля якої ми мали ночувати за пляном, не існує вже... 5 років! Поліція знайшла нам площу, де ми й розтаборилися. Нічна тиша була о 2-гій ранці.

● 9 серпня. — День науковий! Ми оглядали цитаделю у Галіфаксі. Провідник розповідав нам про життя фортеці від 1700 року. При цьому показав нам, як стріляють гармати.

● 11 серпня. — Цілий день таборуємо. У програмі дня — семафор, складання проби, щоб здобути відзнаки фізичної вправності, потім купіль, підготовка до великої ватри (укладання коломинок!). Провідником ватри був Данило Стрілецький з Монтреалю. Сьогодні ми

Задоволені учасники мандрівного вишкільного табору "Надморські пригоди" по приморських провінціях Східної Канади (з липні і серпні 1969 р.) із своїм важким таборовим "бойовим вирядом" на плечах у дні закінчення свого табору перед залізничною станцією "Юніон Стейшен" у Торонті.

зустрілися з канадськими бой-скавтами. А вночі вони освічували наш табір бенгальськими вогнями.

● 14 серпня. — Останній день таборування. При закритті табору Оксана Суховерська з Едмонтону ледве змогла відчитати наказ, такий він був сповнений найглибших думок друга Тараса Баб'яка. Прибули ми до міста Фредріктон і звідси від'їхали додому.

● 15 серпня — Скінчилися наші "Надморські пригоди". Огортає нас смуток, коли думаємо про кінець нашим мандрам. Зеня Кушпета каже, що завжди будемо пам'ятати цей табір, спомином про нього будемо жити...

Пл. розв. Богдана Дума
хронікарка табору
гурток "Маки", 10 Курінь УПЮ-ок
ім. Ольги Косач, Торонто, Канада

Крім переживань, викликаних пригодами у зустрічі з дикою природою, найсильніші враження учасників "Приморських пригод" пов'язані із гостиною таборовиків серед українців, що живуть у Сіднеї, згуртовані при українській католицькій церкві, парохом якої є Константин Жарський. Наші пластуни і пластунки були свідками того невідрадного положення малої групи українців, відірваної від більших українських скупчень, діти яких утратили вже частинку рідну мову, народні традиції, частину своїх церковних обрядів і ментальністю своєю, хоч і наблизились до автохтонів, але якже ще живо реагують на українську пісню, на рідне слово, на українську групу молоді, яка хоч і народилася в Канаді, але зберіглася українською. Наше юнацтво оцінює ситуацію таких "забутих" українців як трагічну, та вважає, що їх не можна залишити без помічі.

Із життя нашого

10-ий Крайовий З'їзд Пласту в Австралії

В січні цього року відбувся в Австралії 10-ий уже з черги Крайовий Пластовий З'їзд, на якому обрано на чергові два роки новий крайовий пластовий провід.

Головою КПСтаршини обрано пл. сен. Ігоря Гриневича, крайовим комендантом пластунів — пл. сен. Валіка Микитенка, крайовою коменданткою пластунок — пл. сен. Наталку Гриневич., писарем — ст. пл. Олю Дудинську, а господарським діловодом — ст. пл. Богдана Бриндзю. Усі пластуни та пластунок, обрані до Крайової Пластової Старшини, — це активні пластові виховники та провідники. Новообраний голова довгі роки був членом КПСтаршини, кр. комендант пластунів — це станичний в Мельборні, кр. комендантка пластунок — це кошова в Аделайді, а останньо в Мельборні, писар — це активна виховниця в Мельборні, а господарський діловод — це зв'язковий для пластунів далекого віддалення.

Новообраний провід взявся з розмахом і пластовим запалом до праці. Вже видав два числа «Вісника КПС в Австралії», з якого можна довідатися про всі пляни та постанови пластового проводу. Вже відбувся з'їзд пластового сеньйорату, на якому обрано новий провід, заплановано відправу станичних та цікаву відправу курінних і провідників самостійних гуртків УПЮ. Юнацтво, новацтво і старше пластуництво включилося активно у проголошений ГПБулавою на 1970 р. пластовий змаг. Проголошено міжстаничний змаг старшого юнацтва.

Бажаємо новому крайовому пластовому прововоду багато успіхів у праці та надіємося, що зможемо частіше тепер містити вістки про пляни і працю пластунів і пластунок в Австралії.

ЯК ТАБОРУВАЛИ НАШІ ДРУЗИ В АВСТРАЛІЇ?

Цьогорічні табори на Пластовій Оселі «Сокіл» біля Мельборну в Австралії відбулися в часі останніх різдвяних вакацій від 20 грудня 1969 р. до 3 січня ц. р. з участю 218 пластунів і пластунок у чотирьох таборах під проводом коменданта Пл. Оселі «Сокіл», пл. сен. Ігоря Гриневича. Табір названо іменем Дрота. У його програмі було також відзначення 25-річчя відновлення пластової діяльності на еміграції. Комендантами поодиноких таборів були: у таборі новачок — ст. пл. Оля Дудинська, у таборі юначок — пл. сен. Наталія Гриневич, у таборі новаків — ст. пл. Михась Жилан, а у таборі юнаків — ст. пл. Віктор Возняк.

Із приємністю треба відмітити, що проводи всіх таборів були майже цілком у руках старшого пластуництва, яке виховалося саме на цій пластовій оселі, а цього року стало до праці для своїх молодших подруг та друзів. Із 42 членів таборових проводів 37 осіб було абсолювентами або студентами високих шкіл, а на всіх 218 таборовиків було вже лише 5 осіб, що народилися ще в Україні.

Табори мали широку і цікаву програму пластування та пройшли з повним успіхом, бо таборові проводи старалися уникати помилок минулорічних таборів.

Редакція «Юнака» одержала від проводу Пластової Оселі «Сокіл» цікавий та великий матеріал із цьогорічного таборування, з яким хочемо зазнайомити всіх наших читачів. Ми певні, що всі світлини, привіти і спомини про табір ім. Дрота в далекій Австралії допоможуть нам закріпити пластову одність і перекинути трітій поміст між юнацтвом трьох континентів, на яких діє наш Пласт.

ТЕКСТ ГРАМОТИ,

яку підписали всі учасники пластових таборів на пластовій оселі «Сокіл» у Вікторії в Австралії.

Ми, пластуни і новаци, відзначаємо цією грамотою 10-річчя Пластової Оселі «Сокіл» у Вікторії, Австралія.

Ми, нащадки героїв УПА, нашої Визвольної Боротьби, славного козацтва та воїнів Великої Київської Держави, бажаємо служити ідеалам наших славних і гордих предків.

Ми вдячні нашим батькам, українським школам, церквам та організаціям за те, що вони дали нам основи українського виховання.

Полум'я пластової ідеї завдячуємо нашим провідникам, які винесли його іскру із пластових ватер на Українських Землях.

Пластовий табір дав нам можливість гартувати духа і тіло, плекати дружбу, пізнавати Україну, цінити рідну історію, рідну пісню та прадідівські звичаї.

В ім'я трьох головних обов'язків пластуна:

Бути вірним Богові і Україні,

Помагати іншим,

Жити за пластовим законом

і слухатись пластового проводу,

підписуємо цю грамоту, щоб вона стала для нас доказом росту Пластового Руху і невмирущости Пластової Ідеї.

Наше цьогорічне гасло — «Хочу бути кращим — Україні на славу, собі на признання» розпочинає новий етап нашої пластової праці, і за 10 років ми проведемо знову оцінку нашої мандрівки до Великої Меті.

Дано на «Соколі», 1-го січня 1970 р

Іласту в Австралії

ПРОВІДНИКИ ПЛАСТОВИХ ТАБОРІВ,
що відбулися в останньому літньому сезоні
1969/1970 р. на пластовій оселі «Сокіл»

Ст. пл. Богдан Бриндзя
бунчужний пл. оселі "Сокіл"

Ст. пл. Оля Дудинська
комендантка табору новачок

Ст. пл. Михась Жилан
комендант табору новаків

Ст. пл. Віктор Возняк
комендант табору юнаків

Пл. сен. Наталія Гриневич
комендантка табору юначок

Ст. пл. Микола Корнійчук
бунчужний табору юнаків

Збірка учасників пластової оселі "Сокіл" на таборовій
площі під час відвідин гостей. По боках усталені: зліва
— табір юначок, зправа — табір юнаків. Посередині

(звернені до прапорів) зліва — табір новачок, зправа —
табір новаків, між ними члени таборових б'улав.

А ВРАНЦІ НАС БУДИТЬ КУКАБАРА ГОЛОСНА...

Таборова відзначка для учасників пластових таборів на пл. оселі "Сокіл" в Австралії, що брали участь в пластових таборах у таборовому сезоні 1969/1970 р.

Як таборують наші пластуни і пластунки у далекій Австралії?

Пишу не про "Сокіл" серед Горганських лісів у Карпатах, про який нам часто розповідають, але про "Сокіл" серед австралійського "бушу", на захід від Мельборну, де упродовж 10 останніх років відбуваються пластові табори чи зустрічі.

Коли ми їхали на "Сокіл", весело сяло сонце (у Вас на північній гемісфері, може падав сніг!), і ми снували мрії про теплі дні, плавання в басейні чи прогулянки до моря, і багато дехто з нас підсвідомо застановлялося, який буде табір цього року. І справді, табір відзначився дечим іншим — перш за все у провіді табору більшість нас була з гуртка колишніх пластунів-вихованків нашого "Сокола". Тим то переведення програми цьогогорічних таборів ім.

В 1969 р. поставлено на пл. оселі "Сокіл" у Вікторії, Австралія, пам'ятник - обеліск Тарасові Шевченкові. Це є єдиний пам'ятник нашому Кобзареві в Австралії.

Дрота, які склалися з табору новаків "Зелений Луг", табору новачок "Нове Підлюте", табору юнаків ім. Івана Франка та табору юначок "Хрещатий Яр", було в наших руках — нас молодих. Ми уклали програму, ми підготували її, а тепер мали провести успішно до кінця.

Погода не дописала. Одні її приписували юнакам, які "вкрали" погоду на табір старших юнаків біля Сіднею, а дехто потайки винив у тому коменданта Оселі "Сокіл", який, мабуть, негоду замовив, щоб перевірити пластову зарадність свіже "спеченої" булавки. — отже і лляв дощ, та не цілий час, але часто...

Після перших днів розтаборування, як почав падати дощ, юнацькі табори вирушили на прогулянку. І тут треба зазначити, що мандрівка австралійським "бушом" — це не прохід по зеленій мураві. Треба йти сухим підшиттям, евкаліпти не хоронять від сонця, за всю пору року — брак води, небезпека вогню і вогкість. А в додатку треба нести наплечник і йти із компасом та мапою... Так чи сяк, усі дороги та стежки кудись заведуть... Окрім нормальних пригод тим разом ставили ми шаласи, щоб не змокнути, що й дало підставу до сокільської мудрости — нащо вбирати сухе, коли будеш мокрий, отже... ходи увесь час мокрий..."

Замість ватри одного вечора юначки провели "андріївський вечір" із традиційними звичаями. Собака їв коржики, ворожили, хто раніше під вінець піде, чи буде з милим сваритися і таке інше...

Хто з Вас, юнаки, може похвалитися, що ви мали на вашому таборі бунчужну (так, справді, з двома кісками, яка добровільно за-

* Пояснення: "Кукабара" — це велика австралійська птаха, величини нашої ворони. Її "кракання" подібне до своєрідного реготу чи голосного сміху. — "Буш" — так у Австралії називають ліс.

мінялася із бунчужним, щоб причесати хлоп'ячі "триви" та мати ескорт із парасолею, щоб сонце не припекло занадто її носа)?

Мало юнацтво "нічний рейд УПА". Опівночі вийшли потайки із табору три похідні групи повстанців, щоб знищити мости, а опісля здобути означений пункт — вежу та над ранком повернутися як переможці до табору.

Новацтво не приставало позаду. Мало свої прогулянки, а одного вечора мало вечірку — ялинку та з колядою (із великою зіркою) відвідало табори та батьків на "Соколівці".

Ще одного вечора, коли накрапав дощ, відбувся між таборами змаг — "Орликіяда", за найкращі відповіді на питання з українознавства та пластування. При відповідній підтримці та заохоті виграла трійка з табору юначок і тим доказала хлопцям, хто є кращим.

Закінчення табору було тим знаменне, що покликано "молоду булаву" із старшого юнацтва, яка перебрала обов'язки проводу із Новим роком. Беручи на увагу, що "Сокіл" виховав

Рання збірка таборів пл. юнацтва на пл. оселі "Сокіл" в таборовому сезоні 1969/1970 р.

нас, "молода булава" заініціювала укладення грамоти, яку підписали всі учасники, щоб відзначити своє пластування оцінкою за чергових 10 років... Буде цікаво їх тоді зустрінути...

Як надійшов кінець таборів, відбулася остання збірка (на жаль, у ідальні, бо падав дощ), з такою програмою: роздача таборових відзнак, іменування вірлиць, скобів та розвідувачів і переведення пластунів і пластунок до старших уладів.

Після нашого від'їзду додому "Сокіл" залишився самотній. Не було вже чути гамору ні сміху, тільки евкаліпти з вітром відгукували регіт кукабар. При останній відправі булавних і оцінці таборів цікаво було поглянути назад на 60-ті роки, коли ми починали пластування, та порівняти колишні табори із тогорічними, які починали нову декаду. Із 218 таборовиків тільки 5 було народжених в Україні. Більшість з нас, членів таборових булав, уже були народжені в Австралії, яким наша пластова оселя "Сокіл" дала клаптик України та вщепила нам чар пластування.

Дружній тиск лівиці із комендантом пл. оселі "Сокіл" та почуття успіху у завершеному ділі зміцнювали наше переконання, що ми не пристаємо позаду!

Ст. пл. Оля Дудинська

ВИШКІЛЬНІ ТАБОРИ — ВАЖЛИВА СПРАВА!

Учасники вишкільного табору для юнацьких і новацьких виховників, що відбувся на пластовій оселі "Сокіл" у стейті Вікторія в Австралії від 24. 12. 1968 до 3. 1. 1969 р. У цьому таборі взяли участь 7 старших пластунів і пластунок, 6 юнаків і 18 юначок. У склад таборової булави входили 11 пл. сеньйорів і 7 членів УСП.

УСПІХИ НАШИХ ПЛАСТУНІВ В АВСТРАЛІЇ

МОЛОДИЙ ПЛАСТУН ЗДОБУВАЄ НАГОРОДУ ЗА РОЗШУКИ ЗАЛИШОК КАМ'ЯНОЇ ДОБИ

Любко Бриндзя, пл. учасник-самітник, вже змалку зацікавився скам'янілими залишками геологічної доби. Місцевість Сеймор, в якій він живе, 60 миль на північ від Мельборну, має багато залишок вчасної палеозойської доби як скам'янілих відтисків звірят, мушель та рослин. Любко за свої розшуки виграв не одну нагороду. Останньою була 2-га нагорода для студентів середніх шкіл у Стейті Вікторія. Він також допомагає у розшуках скам'янілих залишок для геологічного відділу Мельборнського університету.

ПЛАСТУНИ ВІТАЛИ КНЯЖНУ АННУ

Пл. вірлиця Дзвінка Добрянська та ст. пл. Михась Жилан, члени Пл. Станиці в Мельборні, вітали в імені Пласту княжну Анну, дочку англійської королеви, Єлисавети II-ої, яка була в Австралії під час недавніх королівських відвідин. Княжна Анна в розмові з нашими пластунами виявила їм признання, що вони є членами та провідниками організації молоді, завданням якої є плекати традиції та звичаї своїх батьків. Дзвінка Добрянська закінчує середню освіту, а Михась Жилан є на останньому році студій електротехніки. Вони обидвоє є активними пластовими виховниками.

Молода булава пластових таборів на пл. оселі "Сокіл" в Австралії з таборового сезону 1969/1970 р. Стоять від ліва на право: (у 1-ому ряді) Софія Андрусиниш, Ірина Баран, Христия Гриневич, Іван Чорний, Богдан Поперечний, Іван Семолюк; (у 2-ому ряді) Наталка Олійник, Тамара Штинда, Надя Павук, Созонт Венгринович, Зенон Деорянин і Петро Ковальський; (у 3-ому ряді) Дзвінка Добрянська — писарка оселі, Галя Покусай — комендантка оселі, Іван Фурик — бунчужний оселі, Любко Швайлик — інтендант оселі, Любко Бриндзя — референт першої допомоги. Позаду комендант оселі — пл. сен. Ігор Гриневич.

ЯК МИ ТАБОРУВАЛИ У „ПОЗИЧЕНИХ КАРПАТАХ“?

Наші Подруги і Друзі з Аргентини провели цьогорічне таборування у „позичених Карпатах“, у горах на далекому півдні Аргентини. Жаль, що з багатого матеріалу, надісланого до Редакції „Юнака“, не можемо помістити всього повністю. Ось містимо з того матеріалу „Спогад з далекого півдня“ ст. пл. Христі Середяк (комендантки табору) та дещо із таборового життя.

Пригод було багато: гостили корови у таборовій кухні, випили молоко та з'їли хліб; юнаки плянували влаштувати курс для юначок-„стійкових“, бо не вміють вплинути свого табору перед „нападами“ юнаків; Ліля — подруга, що провадила прорух, впала по закінченні проруху аж два рази, біжучи до шатра. Тож таборова газетка миттю сповістила, щоб до неї не зближатися, бо мовляв... вона може в кожній хвилині впасти!...; як виглядали ноги і штани юначок після того, як вони сунулися з гори, можна побачити на фільмі, що його накрутила подруга Оксана. Після прогулянки на гору Куррумауїда ніхто не міг спати, всі ділились своїми враженнями. Приманливою спонукую добувати вершок найвищої гори Пільтрікітрон було для юнацтва бажання побачити сніг. Ідучи узбіччями гори крізь старий ліс, в якому дерева тріщали і поскрипували, декому з прогульковців це нагадало карпатські ліси. Такими в їх уяві вони були на основі розповідей їхніх матерів: сніг викликав таке захоплення учасників прогулянки, що і в тому ми додаємо вплив розповідей Ваших батьків, Друзі і Подруги із далекої Аргентини, про рідні, не „позичені“ Карпати. — Редакція.

„Рушив поїзд
в далеку дорогу...“

І справді цього року яка ж далека була дорога до нашого вимріяного табору. Їхали ми аж три дні! Минали ліси, аргентинські степи-пампу, ріки, гори, пропасті. А все це покривав або порох або дощ...

Увечері третього дня ми нарешті доїхали до Парке Насіональ Льюс Алерсес, анексо Ляго Пуельо, у провінції Чубут. Це чудова околиця далеко-далеко на півдні Аргентини. Нас привітав дощ, і ми не мали змоги оглядати краєвидів уже першого дня. Ми стішилися розбивати шатра, бо й чекав нас теплий суп, а всі знають, з яким апетитом ми його їли після триденної подорожі.

Тому другого дня ми радо вставали та одногласно вирішили піти на прогулянку. Пластунки пішли вправо, пластуни наліво. Подумали — «Ану, хто знайде гарніший краєвид?»

Таборовики вирушають на прогулянку.

Довго шукати не довелося. Побачили широку річку Асуль. Вона впадає широким лиманом в озеро Пуельо. Довкола простяглися високі гори — внизу зелені, верхами білі, покриті снігом. Вибравши місце на таборування, помандрували ми далі і натрапили на чудовий ліс. Високі дерева покриті зеленим мохом, крізь гілля не видно ані клаптика сонця. Ідеальне місце для зборищ відьом і мавок...

Оподалік відкрилося перед нами сине спокійне озеро, де відбивалося захмарене небо і верхи гір. Ми відразу «зорганізували» човен і пустилися водами все далі і далі...

Сонце, чомусь, було неприємне пластунам, бо весь тиждень падав дощ, було зимно. Але, — «...ніщо нам лихого, ні пригоди!» Як тільки блиснули крізь хмари перші проміння сонця, пошукавши собі палиць, ми заспівали:

«День сміється, шлях блиститься,
У мандрівку кличе нас...»

Таборовики обідають.

І так з усмішкою на устах вирушили ми зловувати нашу першу гору, високу на тисячу метрів. Хоча вона виглядала маленька, але ми досить нагрудилися, щоб видрапатися на вершок. Краєвид з вершка гори був чудовий: спокійне

— Чи бачите? Там, на другий вершок,
вже зайшла перша група пластунів.

блискуче дзеркало озера, річка іншого кольору, каламутна, зелено-білі гори, дорога вилася стрічкою, а при ній маленькі, мов іграшки, хатки. Почувалися ми перелетними птахами на цьому вершку. Найвеселішою частиною нашої прогулянки був поворот. Було багато сміху й гамору, бо ми з'їжджали на своїх «штанах»...

Усім подобалося здобування вершків. Ми відбули ще чотири прогулянки. Друга прогулянка була тяжкою, бо мали ми з собою наплечники. Зате третя була для лінухів — ми пливли лодкою по озері до Чіле. На четверту прогулянку пішли не всі. Дехто побоявся зимної гірської річки, яку треба було перейти, щоб дістатися на заплановану гору. Була це особлива гора, перед самим її вершком між зеленими деревами, ховалося невеличке озеро. На цю гору лізли ми дуже довго, бо по дорозі було багато суніць. Остання прогулянка буде, мабуть, для всіх нас незабутньою. Гора була стрімка. Але на самому вершку був біленький сніг, мрія для тих, які живуть у гарячому Буенесі. Юнацтво вперше побачило його на цій горі. Був наказ впасти додолу. Ми дотикали його ніжно руками, а згодом зачали їсти. Смакувало як справжнє морозиво! Щоб не оминати жодної приємності у зустрічі із снігом, відразу зорганізувалось дві групи. Розпочалась війна сніговими кулями. Хтось набрав снігу в полевую пляшку, щоб показати його тим, що залишились в таборі.

Була і понадпрограмова прогулянка. Виряд на неї був — менажка. Дивний наказ! Але ми аж підскачили, довідавшись куди йдемо: на малини!

Коли ми побачили куші із спілими червоними малинами, то кожний сів собі під «своїм» кушем, заподадливо смакуючи ягоди. Одну малину ми їли, другу збирали в менажку.

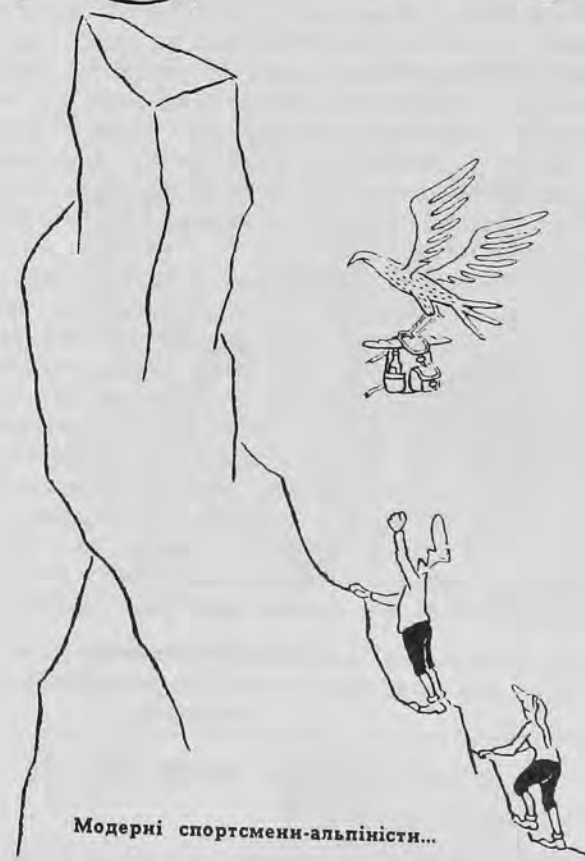
Крім прогулянок в таборі було багато зайнять. Веселим святом було «хрищення табору». Куми принесли нам гарні дари, а юначки гостили черешнями та солодощами.

Коли б хтось запитав таборовиків, котрий таборовий обід був найсмачніший, то всі скажуть: той, що його зварили три юнаки, складаючи іспит вмілості з куховарства. «Напевно будуть з них добрі чоловіки» — думали собі юначки.

Годі описати все, що ми пережили в таборі. Скільки незабутніх споминів довго-довго житимуть у нашій пам'яті та в душі кожного таборовика. Але коли б хтось поцікавився ближче цюгорічним табором у «позичених Карпатах», знайде багато описів з життя табору у таборовій хроніці «Цвіт папороті» та в газетці табору «Маківка».

Ст. пл. Христя Середяк
комендантка табору УПЮ-ок
в Ель Больсоні, Аргентина

УСМІХНИСЯ!

Модерні спортсмени-альпіністи...

МОЛОДЕ ПЕРО !

МОЇ ПЕРШІ СТІЙКИ

У ЗООПАРКУ

У неділю, на третій день мого перебування у пластовому таборі, я мав першу стійку.

Розбудили мене о 12-ій годині ночі. Мені дуже хотілося спати, але я встав і вдягнувся. Коли я вийшов із шатра, то побачив, що надворі було темно, віяв холодний вітер, а листя і трава шелестіли, наче хтось ходив навколо табору. Іноді я чув, як хтось хропе в шатрі. Час минав помалу, і я хутко змерз.

Довгенько я так стояв, аж почув якесь шарудіння. То не був вітер, а хтось ішов. Потім я почув, як хтось уже ближче кашлянув із того боку, звідки чув я шарудіння. Я відразу засвітив ліхтарик і побачив, що то був комендант юнацького табору. Підійшовши, він запитав, як мене звати та звідки я приїхав, і похвалив мене за пильність.

Інакше було зі мною на другій стійці. Надворі тоді було так холодно, що я мусів позичити піджак, хоч мав на собі теплий светер.

Коли в таборі все затихло, я сів на пеньок, бо почувався дуже стомленим. Раптом я почув, що недалеко від мене затріщало сухе листя. Я насторожився і повернувся в той бік. Потім засвітив ліхтарик і гукнув: «Стій!» — у цей час я побачив перед собою двоє червоних очей, які світилися, як дві жарини. Я занімів на місці, а волосся від страху стало дибки. За деякий час, отямившись, я приглянувся краще і побачив, що то був волабі, невеликий кенгуру, який стояв на задніх лапах і дивився на мене своїми круглими переляканими очима. Він, мабуть, злякався більше від мене. Я погасив ліхтарик, а волабі поскакав собі в ліс.

Трохи пізніше я мав іншу пригоду. Наближалась 12-та година, і мої очі мимоволі стулялися. Щоб не заснути, я ходив навколо табору. Місяць виринув із-за хмар, і тіні від дерев лягали на землю. Я поглядав навколо, чи хто не підкрадається до табору. Коли раптом побачив страшне обличчя, яке було повернуте б мій бік. Моє серце почало швидко стукати, а волосся знову стало дибки. Але придивившись краще, я побачив, що то був обгорілий пеньок. Та я був радий, що нарешті прийшла зміна. Цієї ночі я спав неспокійно, бо снилися мені різні привиди

Петрусь Комишан

учень Рідної Школи в Тасманії
Австралія

Кожного року фірма, де мій тато працює, за три тижні перед австралійським Різдом робить ялинку. Її завжди влаштовують в зоопарку, тому і ми в цей день ідемо туди, крутимось на каруселях, їздимо верхи на коні, на поїздах та їмо багато морозива. У такий день до зоопарку приїжджає до 10,000 дітей з батьками. На цей раз не було так багато, бо дощ усіх розігнав. Але він, на щастя, перестав, і вже час від часу визирало сонечко.

Спершу ми дістали подарунки і по торбинці ласощів. Я дістала приладдя до шиття, мій брат Олег — тенісовий виряд, а моя сестричка Тая — гарну торбинку. Після цього ми оглядали звірів. Цього року зоопарк відновили, і тепер ми ходили по містку в клітці, а леви лежали в печерах. Ми дуже здивувались, коли слон-велетень вистромив голову із-за високої стіни. Ми йому дали горішків та кексів, але цього йому було замало. Він випустив з хобота воду, а потім, мов пілосмоком збирав сміття й горішки та подавав їх до рота.

Ми довго дивилися на палац гіпопотамів. Їх там було три: один лежав у воді, другий перекидався, а третій пішов на прогулянку за муровану стіну. А як повернувся і ліг у воду, то вона аж вийшла з берегів.

Бачили ми також бобра, що завзято носив щось до своєї хатки. Їм збудували новий ставок, у якому плаває колода, і бобри нею бавляться. А нашій Таї дуже подобались мавпочки, що ловили горішки в повітрі.

Далі ми бачили худих шакалів, що бігали неспокійно по клітці. А на озері мені дуже сподобався білий лебідь-красень. Він підплив до нас і теж зацікавився горішками в лущині. Тая підстрибувала із цікавості і трохи не впала у воду, коли лебідь розлушував горішки.

Уже була п'ята година вечора, як ми підійшли до ведмедів. Вони повідкидали лапи, порозлягались і намагались заснути. А коли кинеш горіха, ведмідь підійме голову і лапу, і якщо зловить, то з'їсть, а як ні, то йому байдуже, лягає далі спати.

На диво, з нашим Олегом цього разу нічого не трапилось. А то завжди або гуска поженеться за ним, або ляма сердито йому в око дмухне. Ми повертались вже майже останніми додому, боячись, щоб нас тут часом не замкнули і не залишили на ніч із звірами.

Пл. юн. Леся Шевченко (12 років)
учениця 7-ої класи Рідної Школи
Нобл Парк, Австралія

ЗРАЗКОВИЙ ЮНАК

Пл. скоб Роман Процик
Філадельфія, США.

Серед молодшого пластового покоління є багато активних, корисних і добрих юнаків, які своїм широким заінтересуванням і позитивною працею виростають і вибиваються до керівних постів.

Одним із таких зразкових пластунів-юнаків є пл. скоб Роман Процик, член гуртка «Яструб» з 1-го Куреня ім. Федя Черника у Філадельфії, який у своїй десятирічній пластовій праці виявив багато понадпересічних вмілостей і хисту, чим здобув собі і авторитет у пластових новаків, як також признання у пластовій старшині і серед батьків пластової молоді. За свою пластову по-ставу і виховну працю одержав Роман четверте, третє і друге пластове юнацьке відзначення, а, здавши ще у вересні 1969 р. усі вимоги до 3-ої пл. юнацької проби, одержав 7-го листопада 1969 року її затвердження і признання ступня пласту-на-скоба постановою виховного сектора Крайової Пластової Старшини на внесок крайового ко-манданта пластунів.

Урочистий акт іменування і вручення грамо-ти пластуна-скоба Романові Процикові перевів голова Головної Пластової Ради, пл. сен. Юрій Старосольський, в асисті станичного проводу у стіп пам'ятника Тараса Шевченка у Вашингтоні під час пластового Шевченківського апелю 15-го березня ц. р. У цей спосіб особливо вирізнено цього зразкового юнака і строгого послідовника та виконавця пластових законів.

Роман Процик плянує дальші роки свого життя присвятити пластовій організації і по-слідовно прямує до досягнення чергового, най-шищого вже юнацького ступня — гетьмансько-

го пластуна скоба. Він не лише здобув в часі юнакування двадцять три пл. іспити вмілостей як одну із вимог для ступня гетьманського пла-стуна скоба, але й своїми осягами у середній школі і Школі Українознавства вибивається на провідне місце. Закінчивши Школу Україно-знавства у Філадельфії матурою ще минулого року, вже тепер є асистентом учителя предме-ту української культури, є визначним учнем гри на фортепіані в Українському Музичному Інсти-туті, членом симфонічної оркестри і добрим спортсменом. Він цікавиться теж українською філателістикою та провів багато дослідних праць в ділянці хемії, природознавства, астро-номії тощо.

Пл. скоб Роман Процик кожного року брав участь у пластових таборах. Досі відбув 4 но-вацькі і 4 юнацькі табори та вишкіл «Лісової Школи» в 1968 р. як її абсолювент. Двічі був братчиком на новацьких таборах, а в 1969 р. був інструктором на юнацькому таборі на Вов-чій Тропі. Тепер Роман є гніздовим 11-го гнізда УПН-ів «Карпатські Звірі» і також упорядником юнацького гуртка.

Олександр Луцький
Філадельфія, США

уСМІ-НИ СЯ!

"Мій син бажає мати нормально обстрижене волосся, — але прошу швидко, поки він ще під наркозою!"

Чи Ви вже вирівняли
передплату?

ЧИ ВИ ЗНАЄТЕ, ЯК НАЗИВАЮТЬСЯ ЦІ КВІТИ?

Усі рисунки виконав
пл. юн. Павло Чарський, Нью-Йорк.

Волошка (синя)
Centaurea cyanus L.
Cornflower
Kornblume

Велика частина наших читачів тепер переживає прихід весни, а з нею радість розквіту цілої природи. Щораз появляються в городах та парках нові квіти, і ми захоплюємося ними та подивляємо їхню красу.

Але чи знаємо ми всі їхні правильні назви та чи справді вміємо їх розрізнити?

Наше юнацтво виховане у великих містах не знає інколи найзвичайніших, здавалось би, назов квіток чи зілля, не лише по-українському, але й навіть у мові країни поселення, про що не раз ми мали нагоду переконатися. Розуміється, не одному соромно до цього признатися, і тому ми хочемо дати нагоду нашим читачам навчитися розпізнавати найбільше популярні роди весняних квіток та їхні властиві назви, уживані в ботаніці, українською, латинською, англійською та німецькою мовами.

Конвалія
Convallaria majalis
Lily of the valley
Maiglöckchen

Жовтий нарциз
Narcissus pseudonarcissus
Daffodil
Gelbe Narzisse

Тюльпан
Tulipa hybrida
Tulip
Tulpe

Мак (польовий)
Papaver rhoeas L.
Corn-poppy
Feuermohn

Фіалка (запашна)
Viola odorata L.
Violet
Veilchen

Біла лілея
Lilium candidum L.
White Lily
Weisse Lilie

Ромен
Chrysanthemum leucanthemum L.
Daisy
Wucherblume

Гвоздик (садовий)
Dianthus caryophyllus L.
Carnation
Nelke

Браток
Viola tricolor L.
Pansy
Stiefmütterchen

ДОПОМАГАЙМО НАШИМ БЛИЖНІМ!

ЯК ЮНАЦТВО ВИКОНУЄ ЗАКЛИК ДОПОМОГТИ ЖЕРТВАМ ЗЕМЛЕТРУСУ В ЮГОСЛАВІЇ?

Ми одержуємо раз-у-раз докази того, що юнацтво відразу відгукнулося на заклик Головної Пластової Булави допомогти своїм братам-українцям, жертвам землетрусу у Баня Луці.

Однаке, усе, що одержуємо досі — це вислід акції юначок. Ми певні, що й юнаки не стоять позаду, а лише із скромності не повідомляють нас про свою акцію допомоги.

Ось що пише писарка гуртка юначок «Білі чайки» з Вашингтону:

«З нагоди свята св. Отця Николая наш гурток юначок «Білі чайки» мав базар. На цьому базарі ми продавали прикраси на ялинку з українськими взорами, мальовані шишки, тістечка та різні інші речі. Із тих грошей, що ми їх заробили, ми вирішили вислати 8.00 дол. на допомогу потерпілим від землетрусу українцям у Югославії. Просимо прийняти нашу пожертву на цю ціль.

С к о б !

пл. уч. Ірина Варварів
гурткова

пл. уч. Марійка Сокіл
писарка

ЮНАЧКИ-САМІТНИЦІ В ДОПОМОГУ УКРАЇНЦЯМ У ЮГОСЛАВІЇ

Юначки-самітниці у США під проводом своєї виховниці, пл. сен. Л. Зелік, негайно відгукнулися на заклик Головної Пластової Булави та провели збірку для жертв землетрусу у Баня Луці. Подаємо текст листа, що його вони вислали до архієпископа Гавриїла Букатка в Югославії.

**Ваше Високопреосвященство,
Високопреосвященніший Владико!**

У прилозі маю шану переслати чека на \$50.00 як пожертву для потерпілих від землетрусу українців в Югославії. Ці гроші склали 14 молоденьких пластунок-самітниць з гуртка «Далекі обрії» у віці 12-17 років, які силою обставин розкинені по різних місцевостях США далеко від більших українських скупчень. Ті молоденькі пластунки-самітниці, прочитавши Ваш заклик про потребу швидкої допомоги, — негайно відгукнулися і вислали самочинно три пакунки з одягом на адреси поодиноких священиків в Югославії.

А оце я пересилаю згадану квоту \$50.00, що їх наші юначки склали зі своїх скромнихощадностей. Хай ця — хоч може й невелика, але щира — пожертва тих молоденьких пластунок-са-

мітниць буде свідком живучості ідеї українського пластуна бути завжди прикладним членом великої української спільноти і бути готовим поспішити з допомогою братам по крові без огляду на кордони, які нас ділять.

У найглибшій пошані
для Вашого Високопреосвященства

Пл. сен. Лариса Зелік
крайова референтка пластунок-самітниць у США

Великим тягаровим автoм відвозять із збірного пункту в Монреалі запаковані речі, зібрані для наших потерпілих від землетрусу українців в околиці Баня Луки, в Югославії. На авті 3 юнаки, що помагали при ладуванні пакунків. посередині перед автoм член ділового комітету збірки для потерпілих, пл. сен. Дмитро Попадинець, один з провідників місцевої пластової станиці.

СЕСТРА — СЕСТРІ! — БРАТ — БРАТОВІ!

Під таким гаслом діє в Монреалі, в Канаді, міжорганізаційний комітет з представників жіночих і молодечих організацій (в тому теж і нашого Пласту) для акції проведення масової збірки білля, одягу, взуття і грошей для потерпілих від землетрусу українців у Югославії.

Цій благородній акції патронують обидва наші церковні деканати (католицький і православний) і місцевий Відділ Комітету Українців Канади. Наші кредитові спілки спонсорують збірки — вплати і пересилку грошей, а декілька торговельних підприємств забезпечили безкоштовний перевіз зібраних речей до Білгороду до диспозиції Високопреосвященного Архієпископа Гавриїла Букатка, який їх розподіляє між найбільше потребуючих наших земляків у Югославії.

Д. П.

ЧИ ВИ ВЖЕ СКЛАЛИ

в цьому році

ПОЖЕРТВУ НА ПРЕСФОНД «ЮНАКА»?

● Якщо ні, то просимо це зробити негайно. Прибутки з передплат не вистачають на покриття всіх витрат, получених з видаванням «Юнака».

Таборова відзначка із пл. табору "Полтава", що відбувся на пл. оселі "Холодний Яр" біля Сіднею в Австралії в таборовому сезоні 1969/1970.

"ПОЛТАВА"

Виховно-вишкільний табір на пл. оселі "Холодний Яр" біля Сіднею в Австралії

Цьогорічний виховно - вишкільний табір Пластової Станиці у Сіднею відбувся від суботи, 20 грудня 1969 р., до неділі, 3 січня 1970 р., на власній оселі "Холодний Яр", близько 30 миль від Сіднею.

В таборі взяли участь 48 пластунів, 46 пластунок і 3 члени Пластприяті. У проводі табору було 5 членів УПС, в тому комендант табору, пл. сен. Василь Матіяш, реф. вишколу юнацтва, пл. сен. Я. Кужиль, реф. вишколу новацтва, пл. сен. Н. Теодорович, та інтендант, пл. сен. Ю. Гродзіцький, а далі було 22 члени УСП (усі вони були членами таборової бурави або інструкторами), 43 члени УПЮ та 24 УПН.

Програма дня тривала від год. 6-тої вранці до год. 10-ої вечора та складалася з гутірок, спорту, впорядку, практичних занять, щоденної ватри, нічних алярмів, прогулянок тощо, а крім того були три Богослужби, щоденні ранішні і вечірні апелі та відвідини батьків. Табір відвідали теж офіційно представники СУМ-івського табору, голова Литовського Скавтіну в Австралії та на закінчення табору панство Ярослав і Слава Стецьки, голова Централі Литов-

Булава табору (зліва до права): ст. пл. Богдан Козел, ст. пл. Богун Кенез, ст. пл. Григорій Янчук, ст. пл. Мирон Кузник, ст. пл. Одарка Кошарич, ст. пл. Володимир Шевченко, ст. пл. Марта Шилкевич, ст. пл. Олег Суховерський, пл. сен. Надя Теодорович, ст. пл. Олесь Сивак (частинно заслонений), пл. сен. Василь Матіяш, пл. сен. Ярослав Кужиль (частинно заслонений), ст. пл. Віра Гарків, пл. сен. Валя Спесива та ст. пл. Оріся Кушнірик.

ських Організацій в Австралії та представники українських організацій з проф. В. Островським на чолі.

Цього року, на щастя, не було на нашому таборі т. зв. "туристів", т. зн. пластунів та пластунок, які шукають по таборах тільки розривки. На таборі був дуже гарний порядок і панував дуже гарний настрій. За ко-

роткий час пророблено дуже багато виховного матеріалу так, що на закінчення табору признано 18 проб членам УПН, склали пластову присягу 15 юнаків і 12 юначок, іменовано розвідувачами 4 юнаки і 6 юначок та перевірено 23 новацькі та 45 юнацьких іспитів уміlostей.

Про успіх табору найкраще свідчить опінія самих таборовиків. З численних листів подяки для коменданта наводимо уривки тільки з двох листів таборовиків:

"Для мене це був мій найліпший табір. Він дав нагоду жити два тижні інакше — серед гарної природи, а ще важливіше — познайомитись з іншими, і дав мені нагоду пізнати старших пластунів, які справді були нашими приятелями (з листа пл. розв. Е. В. Шумського)".

"Я щиро Вам дякую за чудовий час, який я провела тут на таборі. Дуже жалко, що вже табір кінчається! (З листа пл. уч. Ю. Базалицької)".

Загальний вид на площу перед прапорозими щоглами. Провідники частин здають звіт бунчужному.

Гуртірка для новацтва.

Табір "Полтава" був присвячений 200-ній річниці з дня народження Івана Котляревського, батька української літературної мови. Метою табору було:

а) присвоїти таборовикам знання української мови і заохотити їх уживати її як розмовну мову,

б) розвинути національну свідомість і любов до всього, що українське,

Підготовка до 2-ої проби УПЮ. Другий зліва пл. розв. Ерік Всеволод Шумський, один з найуспішніших юнаків. Стоїть. пл. розв. Ірина Манджейовська, найуспішніша пливачка Пластової Станиці у Сідней (псевдо "Рибка").

в) пізнати пластову ідеологію та її практичне застосування у щоденному житті,

г) виробити поняття порядку, обов'язковості та братерства у гуртовому житті та

г) розбудити любов до життя у природі.

Всі powyще наведені цілі досягнено майже 100-відсотково!

Кореспондент

КОНКУРСИ НА ЧИТАННЯ УКРАЇНСЬКИХ КНИЖОК

В українській Рідній Школі в Ньюпорті, поблизу Мельборну (Австралія) вже п'ятий рік відбуваються конкурси на читання українських книжок. Цього року з 23-ох учнів 15 брало участь у конкурсі. Всього за рік учні прочитали 110 книжок, що мають 3,887 сторінок.

Першість здобули ті, хто прочитав найбільше книжок по класах. Отже, у третій класі перше місце здобув Петрусь Кардаш, що прочитав за рік 16 книжок (260 сторінок), у четвертій — Петрусь Пастир, що прочитав 16 книжок (381 сторінка), у п'ятій — Арета Підгородецька — 8 книжок (617 сторінок) та Богдан Місюрак — 7 книжок (341 сторінка), у шостій класі — Іван Грещук — 8 книжок (540 сторінок) та Галя Сташко — 7 книжок (322 сторінки). Наша книгозбірня має 252 книжки.

Усі переможці в цьому конкурсі дістали в нагороду по книжці і по коробці шоколадових цукерок. Всі ці нагороди вони дістали 13-го грудня м. р. на святі закінчення

На фото переможці у конкурсі на читання українських книжок в Рідній Школі в Ньюпорт, Австралія, що здобули нагороди (починаючи зліва): Арета Підгородецька, Петрусь Кардаш, Богдан Місюрак, Іван Грещук, Галина Сташко та Андрій Пастир. — Світлив Іван Святківський.

шкільного року з річними свідоцтвами. Цікаво, що всі ті учні, які читають багато українських книжок, здобули одночасно і похвальні грамоти за дуже добрі успіхи в навчанні. Чи не можна організувати такі конкурси в кожній нашій школі?

На фото учні Ньюпортської Рідної Школи (біля Мельборну, Австралія) у день закінчення 1969-го шкільного року. У центрі сидять три вчителі (починаючи зліва): Аделя Стахів, керівник школи, Дмитро Нитченко, і Марійка Слободян. Обидві молоді учительки кілька років тому закінчили сім класів цієї школи та дворічну Школу Українознавства. — Світлив Іван Святківський.

ВЕСЕЛКА

144 Друга Евеню в Нью-Йорку
(в Пластовому Домі)
Tel.: ORegon 4-9576/-79/-98

відкрита щодня від вчасного ранку до пізньої ночі.

- + Зимні і теплі перекуски, сніданки, полуденки + содові води
- + морозиво + солодощі — теж вибагливі, імпортовані
- + шкільне і канц. приладдя + українські і чужомовні часописи.

«Веселка» є улюбленим місцем зустрічей нашої молоді!

НАШІ ДРУЗИ І ПОДРУГИ ІЗ ТАБОРУ "ЗОЛОТІ ВОРОТА"

Група юнаків 5-ого куреня УПЮ-ів ім. ген. Тараса Чупринки на ранній збірці в таборі "Золоті Ворота" на пл. площі "Бескид", в Аделаїді, в Австралії. Перший зліва курінний, юн. пр. Б. Ковальський.

Група юначок 6-ого куреня УПЮ-ок ім. Лесі Українки на ранній збірці в таборі "Золоті Ворота" на пл. площі "Бескид", в Аделаїді, в Австралії. Перша зправа ст. пл. Вікторія Божок, бунчужна.

ПЛАСТОВЕ ПІДПРИЄМСТВО

МОЛОДЕ ЖИТТЯ

Єдина пластова крамниця
у США має на складі:

♦ пластові однострої ♦ пла-
стові відзнаки до одностроїв
і таборовий виряд ♦ пласто-
ву літературу ♦ і т. п.

MOLODE ZYTTIA, Inc.
302 E. — 9th St.,
New York 3, N. Y., U.S.A.

ЗАЩЕДРУВАЛИ \$50.00 ДЛЯ "ЮНАКА"

Під час різдвяних свят, у січні ц. р., юначки 2-ого Куреня УПЮ-ок ім. Княгині Ольги у Вінніпезі за-щедрували в користь "Юнака" \$50.00. З того призначили \$6.00 на дарункову передплату "Юнака" на цей рік для незаможної юначки у Бразилії та зобов'язалися і на май-бутнє платити за неї цю дарункову передплату.

Варта згадати, що того вечора, коли наші юначки з Вінніпегу щед-рували, було дуже холодно (-35° Фаренгайта). Проте юначки зорга-нізували 3 групи щедрівників, які ходили щедрувати тільки до бать-ків юначок та збирали в одному до-мі на свою щедрівку не більше ніж \$2.00.

На світлині бачимо одну із 3-ох груп щедрівників. Зліва до права: (сидять) Оксана Мазур і Рома Бі-лик, (стоять) Марта Качор, Юрій Каліцінський і Радомир Білаш.

ПРИГОДИ НА ЛЕЩАТАРСЬКОМУ ТАБОРІ

Коли впаде перший сніг, тоді фа-натички-лещатарі знову заглядають до своїх улюблених дощок. А коли розійшлася чутка по нашій пласто-вій домівці у Торонті, що і для нас організується лещатарський табір у горах Пореншенс, у Квебеку, який частинно спонзоруватиме канад-ський уряд, то серед торонтського юнацтва знайшлося також багато фанатичних лещатарів. На жаль, че-рез обмежену кількість місць до та-бору могло поїати тільких 27 юна-чок і 25 юнаків. Між нами також було троє учасників — членів "Плас-ту" із США. Майже половина на-ших лещатарів були початківці

Віхали ми з Торнота певні себе, пам'ятаючи наше пластове гасло з 1969 року: "Ніщо нам лихо, ні при-годи!..." Приїхавши на місце табо-рування, побачивши височезні гори, з яких ми мали з'їжджати лещатами, більшість з нас загубили свою пер-вісню відвагу і певність. А мені осо-бисто так стало жаль себе самої, що я вже у своїй уяві побачила себе сніговою мумією із поламаними но-гами у шпиталі. Але, висідаючи з автобуса, я ще раз пригадала собі наше пластове гасло про зневагу ли-ха та пригод, і з новою надією в серці я висіла з автобуса.

Пл. розв. Христя Свергун

У нашому лещатарському таборі з першого дня сталося багато пригод, несподіваних і гумористичних. Пер-шого вечора привітали нас наші ін-структори-французи і відвели до бұ-динку дівчат. Приміщуючись у кім-натах, ми попали в паніку, бо за-уважили, що на вікнах ніде нема фіранок. Коли ж ми звернулися із цим своїм "клопотом" до інструкто-рів, то вони почали сміятися, уважа-ли, що ніяких фіранок тут не треба. Але від чого ж є пластова зарад-ність? Незабаром різнобарвні руш-ники показалися у вікнах, надаючи будинкові вигляду арабського га-рему. Нам невідомо, що на це ска-зали наші сусіди французи!

Першого дня вирушили ми з лещатами на "легкий горбок", як нам сказали інструктори. Але нас обманули, бо це не був горбок, а справжня гора! Ледве ми вилізли на гору, померзли, перестрашені стали лавою перед інструкторами. Тоді виявилася ще одна трудність — ми зауважили, що інструктори не говорять по-англійському. Один завжди казав "лук мі", інший кожне речення кінчив "бебі" або "дарлінг", третій взагалі не розумів нас. Наша подруга з Торонта, Марта Горбань була перекладачем.

Кожний день табору приносив нам інші цікаві події. Подруга Реня Тершаковець, зламавши лещата, сиділа собі щасливо у кріслі, Касандра Ільницька, зустрівшись на горі з Юрком Федиком, з радості і собі зламала дошку. Мали ми досить сміху, коли наша "снігова баба" (Гандзя Яців) під час молитви почала розморожуватися, скапуючи водою. Ганя і Люба потребували аж три години, щоб з'їхати з гори, а потім завжди губилися в лісі, не знаходячи стежки до табору.

Та все минає, пройшов і тиждень нашого лещатарського таборування. За цей тиждень ми знайшли повне порозуміння з інструкторами, які нас тепер уже знаменито розуміли. Ми полюбили наш "горбок". Крім чотирьох зламаних лещат, усі інші лещата та лещатарі були цілі...

І знову ми сіли в автобус, щоб їхати додому. Покотилася ще раз сльозинка з моїх очей, але тим разом не зі страху, але із жалю, що так швидко проминув час, і нам треба було повертатися до Торонта. Я зрозуміла, чому лещатарі такі фанатики лещат, снігу і гір...

Ми вдячні організаторам та виховникам табору, а зокрема п. Брезденеві з Торонта та інструкторам за їх час і терпеливість, щоб навчити нас їздити на тих "чарівних" дошках.

Пл. розв. Христя Свєргун
Гурток "Троянди", 10-ий Курін
УПЮ-ок ім. О. Косач, Торонто

ПЛАСТОВА КРЕДИТИВКА в Торонті

- на корисних умовах
- дає ПОЗИКИ та
 - приймає ОЩАДНОСТІ.
 - Пластова Кредитівка міститься у Пластовому Домі в Торонті.
 - Урядові години:
вівторок і п'ятниця 7-9 вечора,
субота 2-4 по пол.
- Plast (Toronto) Credit Union Ltd.,
2199 Bloor St. West, Toronto 9, Ont.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ

Українського Робітничого Союзу

ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ ПЕРЕДОВОЇ БРАТСЬКОЇ УСТАНОВИ
УКРАЇНСЬКИХ ЛЮДЕЙ В КАНАДІ І АМЕРИЦІ.

Модерні — першої класи — забезпечені поліси на життя; Допомога окалічим і немічним членам; Стипендії і стипендія допомога студіюючій молоді у вищих школах; Дитячі підприємства, таборування і Курси Українознавства; "Народна Воля", "Форум" журнал молоді в англійській мові і відпочинкова оселя "Верховина".

По ближчі інформації пишть або телефонуйте до місцевих секретарів і організаторів УРСюзу; до його головного організатора на Канаду Анатолія Білоцерківського на адресу: 490 Oka St., LaSalle, Quebec, Canada, Tel. (514) 366-1775 або до Гловної Канцелярії УРСюзу — 440 Wyoming Ave., Scranton, Pa., U.S.A. Tel. (717) 342-0937.

ПЛАСУНИ У ПОКЛОНІ КОБЗАРЕВІ

Хорунжі і підхорунжі куренів УПЮ-ок з Філадельфії з курінними прапорами під час спільного Шевченківського пластового апелю біля пам'ятника Т. Шевченка у Вашингтоні.

Віддати шану Кобзареві України на пластовий спосіб спільною пластовою зустріччю поближких пла-

стових станиць перед пам'ятником Тараса Шевченка у Вашингтоні, запланували Пластові Станиці у Філадельфії, Балтиморі і Вашингтоні ще у січні ц. р., і виконали це справно та величаво в неділю, 15 березня ц. р.

Після вислухання вранці Служби Божої сто одинадцять членів філадельфійського пластового новацтва і юнацтва під проводом пл. виховників і членів станичної старшини виїхало трьома автобусами до Вашингтону, де разом із зібраним там уже пластуном із Балтимору і Вашингтону усталися в одностроях і з прапорами перед пам'ятником Кобзаря до спільного пластового Шевченківського апелю. Після звітів і відспівання пластового гімну пластова молодь скла-
ла вінок квітів у стіп пам'ятника

Спільний Шевченківський пластовий апель пластуна П. Станиць із Філадельфії і Балтімору перед пам'ятником Тараса Шевченка у Вашингтоні — 15-ого березня ц. р.

Тараса Шевченка, а з молодечих грудей понеслась пісня — "Заповіт". Голова Головної Пластової Ради, пл. сен. Юрій Старосольський, у короткій святковій відозві вказав пластовій молоді на життєвий змаг Т. Шевченка, що з малого пастушка став генієм і пророком — Кобзарем України.

Дві деклямації, виконані новачками, Христею Головач і Лесею Ганас із Філадельфії, і пл. розв. Ігорем Лемішкою із Балтімору, попередили врочисте іменування зразкового пл. юнака Романа Прощика з Філадельфії пластуном скобом.

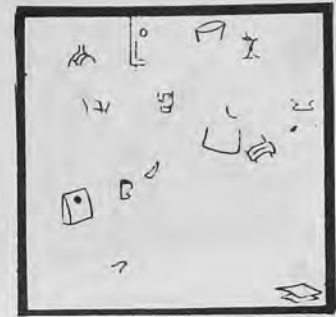
Відспіванням пл. пісні "Гей, пластуни! Гей, юнаки!" — закінчився цей спільний пластовий Шевченківський апель, комендантом якого

був ст. пл. Богдан Булавка з Балтімору, а бунчужним пл. скоб Юрій Пазуняк із Філадельфії.

У поворотній дорозі філадельфійське пластуство затрималося у Балтіморі, де Пластова Станиця під проводом свого станичного пл. сен. Андрія Лемішки щиро-сердечно гостило філадельфійських гостей смачною вечерею і солодким.

Співочий гурток пл. юначок "Незабудьки" з Філадельфії під проводом ст. пл. Ярми Коморовської своїми піснями під звуки гітар вніс зразу приємний товариський настрій, попереджуючи наголовнішу точку програми зустрічі у Балтіморі, а це виставу дуже вдачної картини з приводу 20-річчя Пласту у США п. н. "Дедьо", якою філадельфійський пл. мистецький гурток під проводом п. Зенона Чайківського захопив численно зібрану пластову молодь і батьків. Ця пластова зустріч залишила дуже приємне враження серед пластуна П. Станиць Філадельфії і Балтімору.

О. Л-ий

Розгадка рисункової загадки п. н. "Чи ви спостережливі?" з "Юнака" за травень ц. р.

УСМІХНИСЯ!

В РЕСТОРАНІ

Кельнер питає чоловіка і його дружину, що вони хочуть замовити.

— Мені, — каже чоловік, — подайте, будь ласка, яєшню.

— Мені теж, — додає дружина, але із свіжих яєць.

Кельнер підходить до вікна в кухню й гукає:

— Дві яєшні, одну із свіжих яєць.

ОБИДВА МАЮТЬ ЧАС

У вузькій вуличці їдуть напроти себе два авта і затримуються. Кожний із водіїв чекає на те, щоб другий уступився. Вкінці один витягає газету і починає читати. Другий спускає шибку в авті і кричить: "Будьте такі добрі, як перечитаете газету, то позичте її мені!"

**

ПРАЦЬОВИТІ СЛУЖБОВЦІ

— Скільки службовців працює тепер у вашому б'юрі?

— Так менше-більше половина!

Співочий гурток пл. юначок "Незабудьки" із 4-ого Куреня УПЮ-ок із Філадельфії співає під час спільної пластової зустрічі в Балтіморі (15. 3. ц. р.).

Будьте ПЕРЕДплатником,
а не ПІСЛЯплатником

«ЮНАКА»!

Тому

ЩЕ СЬОГОДНІ

вишліть 6.00 дол.

як передплату на 1970 рік.

НАЙКРАЩИЙ ПОДАРУНОК

для Ваших друзів і друзів з приводу їх дня народження, іменин, різдвяних чи великодніх свят, успішного закінчення шкільного року чи інших подібних нагод — це

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА «ЮНАКА»

НАЙКРАЩИЙ ПОДАРУНОК для юнака чи юначки при кожній нагоді — **ЦЕ ПЕРЕДПЛАТА «ЮНАКА»**. ● Наша акція у справі дарункових передплат «Юнака», що в першу чергу призначені для зразкових, але незможних юнаків і юначок з європейських і південно-американських країн, **находить серед наших читачів шораз то більше зрозуміння. ● ЗРОБІТЬ І Ви «ДОБРЕ ДІЛО» та зголосіть ОДНУ ДАРУНКОВУ ПЕРЕДПЛАТУ до нашої адміністрації!**

СПИСОК ДАРУНКОВИХ ПЕРЕДПЛАТ ЩО ВПЛИНУЛИ В БЕРЕЗНІ І КВІТНІ Ц. Р.

1. 2-ий Курінь УПЮ-ок ім. ки. Ольги, Вінніпег, Канада, для юначки в Бразилії.
2. Пл. сен. о. Володимир Тарнавський, Едмонтон, Канада, для юнака в Німеччині.
3. Пл. юн. Рафаїл Вацке, Едмонтон, Канада, для юнака в Торонті, Канада.
4. Лариса Вацке, Едмонтон, Канада, для юначки в Австралії.
5. О. Лев Дорош, Мінінеполіс, США, для юначки в Балтімор, США.
6. Наталія Пазуняк, Філядельфія, США, для юначки у Філядельфії, США.
7. Гурток "Мрії", 4-ий Курінь УПЮ-ок, Торонто, Канада, для юначки в Німеччині.
8. Пл. сен. д-р Євген Барановський, Кіама, Австралія, для юначки в Австралії.
9. Пл. сен. Є. Кульчицький, Австралія, для юначки в Австралії.

10. Впр. Єпископ д-р Іван Прашко, Австралія, для юначки в Австралії.

11. Пл. сен. Ярослава Зорич, Торонто, Канада, для юначки в Парижі, Франція.

12. Гурток УПЮ-ок "Маки", Ньюарк, США, з продажу власного печива у пластовій домівці для 2-ох юначок в Торонті, Канада.

Разом 13 нових дарункових передплат.

● Останнє наше звідомлення про дарункові передплати було поміщене в "Юнаку" на березень ц. р. (ч. 3). Разом з попередньо проголошеними досі зголошено 440 дарункових передплат. За ці передплати ми посилали досі наш журнал "Юнак" зразковим, але незможним юнакам і юначкам, головню з європейських і південно-американських країн, які бажають регулярно одержувати і читати "Юнака", але самі, на жаль, не спроможні заплатити за нього передплату.

● Масмо ще адреси незможних юнаків і юначок з європейських і південно-американських країн, для яких потрібно заплатити дарункові передплати.

● ХТО ЧЕРГОВИЙ ЗРОБИТЬ "ДОБРЕ ДІЛО" І ЗГОЛОСИТЬ ДАЛЬШІ ДАРУНКОВІ ПЕРЕДПЛАТИ?!

»ШЛЯХАМИ ПІОНЕРІВ«

КРАЙОВА ПЛАСТОВА ЗУСТРІЧ (КПЗ) В КАНАДІ

З НАГОДИ 100-РІЧЧЯ МАНІТОБИ

Цього року, 15-ого липня, сповниться 100 років від заіснування Манітоби як однієї із провінцій Канади. Манітоба стала місцем поселення українських піонерів, що прибули до Канади ще в 1890-их роках. Досягнення Манітоби у політичній, культурній, соціальній і господарській ділянках у великій мірі треба завдячувати теж і українцям. Тому 100-річну річницю Манітоби святкують цього року і українці Канади, а між ними і наш Пласт та інші українські канадські молодечі організації. Це

тим більше, що столицю Манітоби, Вінніпег, справедливо вважають теж і столицею українців Канади, бож звідси почалося все наше організоване українське життя в Канаді, та ще й сьогодні у Вінніпезі є осідок метрополій Українських Католицької і Православної Церков та громадська централія, Комітет Українців Канади.

З нагоди цюгорічних святкувань 100-річчя Манітоби наш Пласт у Канаді матиме у Бирдс Гил Парку біля Вінніпегу свою **Крайову Пластову Зустріч**, а після того відбудуться юнацькі мандрівні табори на терені провінційних парків Манітоби, як також тих місцевостей, де більшими скупченнями живуть українці, з участю близько 500 пластуновів і пластунок.

Подасмо календарець КПЗустрічі і пластових таборів у Манітобі:

1) Від 22 до 26 липня — **Крайова Пластова Зустріч** у Бирдс Гил Парку біля Вінніпегу, у програмі: міжкурінні змаги, ватри, зустріч з етнічними скавтами, відвідини таборів українським громадянством тощо.

Усі курені УПЮ самостійно підготовляють свої точки до ватер, до зустрічі із гістьми, а зокрема до міжкурінних змагів. Матеріали про всі ці елементи програми Зустрічі і змагів подані в обіжнику КПС Канади ч. 3 (на 9-ох сторінках), з 22. 4. ц. р., який уже давніше вислали до старшин усіх канадських пластових станиць.

2) 25 липня — **"День Української Молоді"** у Вінніпезі Маніфестація перед Манітобським Парляментом і пам'ятником Тараса Шевченка спільно з іншими українськими молодечими організаціями, оглядання Вінніпегу та мистецька імпреза у виконанні наших молодечих організацій.

3) Від 26 до 30 липня — **пластові юнацькі табори** (6 мандрівних таборів, окремо для прихильників (-ць), учасників (-ць), розвідувачів (-чок).

4) Від 31 липня до 2 серпня — **участь учасників КПЗустрічі в Українському Фестивалі у Давфніні**. У програмі: участь у Богослужбі, показ пластової вправності, ватра під назвою "Шляхами піонерів" і дефіляда.

Для підготовки і проведення КПЗустрічі дс від вересня 1969 року при Пластовій Станиці у Вінніпезі Підготовчий Комітет Зустрічі під проводом пл. сен. Петра Корбутяка з Вінніпегу, який займається організаційно-господарськими справами та зв'язками із зовнішніми чинниками на терені Манітоби. Програму КПЗустрічі виготовляє окрема програмова комісія при КПСтаршині. Комендантом КПЗ є пл. сен. Іван Винницький з Кіченер, Онт. Загальною координацією КПЗ займається член КПС, Іван Лучків з Торонта. На КПЗустрічі комендантом юнаків буде пл. сен. Микола Борис з Вінніпегу, а коменданткою юначок пл. сен. Рома Ганьківська з Торонта.

5) Реченець пересилки до КПСтаршини в Торонті зголошень до участі у КПЗустрічі і юнацьких таборів разом із завдатком — \$10.00 був назначений на день 15 квітня ц. р. **Повну оплату** за участь в КПЗустрічі і таборах (без коштів дороги) — **\$50.00 всі зголошені учасники зобов'язані переслати** через старшину своєї пластової станиці до КПС у Торонті **найпізніше до 15 червня** на адресу:

**PLAST, Ukrainian Youth Ass'n of Canada,
National Executive, 2199 Bloor St. W., Toronto 9, Ont.**

Від адміністрації ПОЖЕРТВИ НА ПРЕСФОНД "ЮНАКА"

ЯКІ ВПЛИНУЛИ В КВІТНІ Ц. Р.

Кредитова Спілка "Будучність", Торонто, Канада \$100.00
Кіш Пластунок, Торонто, — частина прибутку із вступів на показ гагілок, які виводили юначки і новачки Коша Пластунок на Великдень, 26. 4. ц. р., в залі Святомиколаївської Церкви в Торонті, Канада 60.00
Таня Криницька, Боффало, США, замість квітів на могилу бл. п. Євгенії Ференцевич, з Джерсі Сіті, США 50.00

З одноцентової збірки від 12 грудня 1969 р. до 30 березня ц. р. у Пластовій Станиці, Нью-Йорк, США 48.39
пл. сен. Анна і Іларій Домбчевські, Янгтаун, США 20.00
пл. сен. Василь Ісаїв, Аахен, Західна Німеччина 5.86
Гурток "Волошки", 22 Курін УПЮ-ок ім. Н. Кобринської, Трентон, США, із зарібку на різдвяному базарі 5.00
пл. юн. Оленка Полішук, Ватервліет, США 4.00
пл. юн. Андрій і Марія Мадаї, Філядельфія, США 4.00
ст. пл. Роман Паньків, Монреаль, Канада 4.00
ст. пл. Іван Гарах, Едмонтон, Канада 4.00
пл. юн. Володимир і Марта Голики, Торонто, Канада 4.00
пл. сен. Ярослав Лучкань, Вест Гартфорд, США 4.00
Олександра Швед, Філядельфія, США 4.06
пл. юн. Роксоляна і Тереса Бойки, Бельмавр, США 4.00
Пластова Станиця, Нотінгем, Англія 3.33
пл. скоб Марко Слюсарчук, Дітройт, США 3.00
пл. юн. Ліда і Андрій Кунди, Форт Саскачеван, Канада 3.00
пл. юн. Ірина і Оксана Мельники, Монреаль, Канада 3.00
пл. юн. Богдан Федорів, Чикаго, США 2.00
пл. юн. Ярослав і Петро Ставничі, Сілвер Спрінг, США 2.00
ст. пл. Юрій Ласка, Дітройт, США 2.00
пл. юн. Олег Бакалець, Пасейк, США 2.00
пл. юн. Оленка Кукеруза, Міннеаполіс, США 2.00
Гурток УПЮ-ок "Бджілки", Монреаль, Канада 2.00
пл. юн. Роман Мамалига, Торонто, Канада 2.00
пл. юн. Ірина і Таня Корди, Торонто, Канада 2.00
пл. юн. Володимир Данилевич, Парма, США 1.50
пл. розв. Євген Грицак, Принстон, США 1.00
пл. юн. Зенон Бурштинський, Чикаго, США 1.00
пл. юн. Василь Бурбан, Кліфтон, США 1.00
пл. юн. Орест і Ігор Геврики, Вінніпег, Канада 1.00
ст. пл. Іван Городиський, Чикаго, США 1.00
пл. юн. Микола Брожина, Нью-Йорк, США 1.00
пл. юн. Галя Демчишин, Рарітан, США 1.00
пл. юн. Андрій Кириченко, Елізабет, США 1.00
Разом у цьому списку \$359.08

Слідкуйте за дальшими повідомленнями у справах КПЗустрічі і таборів на терені Манітоби, а зокрема щодо докладнішої програми, кінцевого вираду і термінів візду у чергових обіжниках КПС Канади, а крім того у черговому числі "Юнака".

**КРАЙОВА ПЛАСТОВА СТАРШИНА
в Канаді**

ОЩАДНІСТЬ

це прикмета кожного доброго пластуна
та кожної доброї пластунки.

ПЛАСТУНИ і ПЛАСТУНКИ!

Складайте Ваші ощадності
у найбільшій і найстаршій кредитівці
у Торонті

Українська Кредитова Спілка

297 College St. — Toronto 2B, Ont.
Tel.: 922-1402

Пластун Ти, юнак?
ОЩАДНІСТЬ — Твій знак!
Щадити щоденно учись!

Як будеш студент,
Той доляр, той цент
Тобі допоможе колись
Здобути знання, прожиток, ім'я!

- ЗА ОЩАДНОСТЕВІ ВКЛАДИ «Самопоміч» платить 5% ДИВІДЕНДИ.
- КОЖНА СУМА ВКЛАДУ враз із усіма фондами має своє ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ.

ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА „САМОПОМІЧ“ У ЧІКАГО

2351 West Chicago Ave. — Tel.: HU 9-0520
Chicago, Ill., 60622, U.S.A.

ЗДОРОВИЙ і СМАЧНИЙ ХЛІБ
та всякі інші печива
випікає

УКРАЇНСЬКА ПЕКАРНЯ
власниками якої є

Анна і Роман Вжесневські

THE FUTURE BAKERY

735 Queen St. West, Toronto 2-B, Ontario
Tel.: EM 8-4235

ПРАЦЯ І ОЩАДНІСТЬ ЗАБЕЗПЕЧУЮТЬ ВАШУ МАЙБУТНІСТЬ!

- Ощадністеві вклади без права виписувати чеки
- Термінові вклади (більші суми) на 2 і більше років

6¹/₂% | **7³/₄%**

- Студійні ощадністеві вклади на 7%!
- При виплатах уживайте наших чеків!
- Дасмо позики на догідні сплати!

Складайте Ваші ощадності
у кредитовій кооперативі

»БУДУЧНІСТЬ«

Buduchnist (Toronto) Credit Union Ltd.
140 Bathurst Street — Toronto 2-B, Ontario
Phone: 366-9863 & 366-4547

**Друкарня
КИЇВ**

виконує
всю
друкарську
роботу.

Друкуємо

- книжки
- часописи
- летючки
- афіші
- весільні запрошення
- фірмові друки

KIEV PRINTERS LTD. — Phone: 363-7839
860 Richmond St. West, Toronto 2-B, Ont.

Хто з Вас подорожує

- літаком
 - кораблем
 - поїздом
 - автобусом
- у Канаді чи поза Канадою
повинен купити подорожний квиток та одержати безплатно потрібні інформації і поради
в українському подорожному бюро
МАРКІЯНА КОГУТА

Bloor Travel Agency

1190 Bloor St. West — Toronto 9, Ontario
Telephone: 535-2135 & 535-2136

Ціна 50 центів

POSTAGE PAID AT TORONTO, CANADA

If not delivered please return to:

YUNAK Magazine

2199 Bloor St. W., Toronto 9, Ont., Canada

RETURN POSTAGE GUARANTEED

СИНИЦЯ

СОЛОВЕЙ

ЛАСТІВКА

ПІДСНІЖНИК

БАРВІНОК

ФІЯЛКА

БДЖОЛА

В Пластовій кооперативі ПЛАЙ

БОРСУК

ІЖАК

PLY CO-OP LTD., 768 Queen St. W., Toronto 3, Ont.

ЗАМОВЛЯЙТЕ ПЛАСТОВІ ВІДЗНАКИ

- новацьких роїв і гнізд
- юнацьких гуртків і куренів
- новацьких і юнацьких проб
- нов. і юн. іспитів умілостей

КАЖАН

БОБЕР

САЙГАК

ЛИС

РИСЬ

ЗАЄЦЬ

У цьому оголошенні поміщені зразки відзнак юнацьких гуртків, які продаємо по 50 центів за штуку. Маємо постійно на складі 40 різних родів таких відзнак і можемо їх кожночасно вислати. Виготовляємо також інші відзнаки роїв УПН і гуртків УПЮ на замовлення.

КУПУЙТЕ В НАС ТАКОЖ:

★ всякі інші пластові відзнаки ★ усі частини пластових одностроїв ★ таборовий виряд ★ спортове приладдя ★ усі пластові видання, а зокрема обов'язковий для юнацтва посібник, автором якого є основник Пласту

ПРОФ. Д-Р ОЛЕКСАНДЕР ТИСОВСЬКИЙ (ДРОТ)

Життя в Пласті

544 сторін • багато ілюстрацій • ціна 6.50 дол.

* КУПУЙТЕ В ПЛАСТОВІЙ КООПЕРАТИВІ «ПЛАЙ»!

* ЧИСТИЙ ПРИБУТОК КООПЕРАТИВИ «ПЛАЙ» ПРИЗНАЧЕНИЙ НА ВИХОВНІ ЦІЛІ ПЛАСТУ!

ВЕДМІДЬ

ВОЇК

ОЛЕНЬ

ЛЕОПАРД

КОБРА

ОРЕЛ

СОКІЛ

ГОТУР

ТАРПАН